

تیر یادونه

د نارنج کلاء "ناول" دوهمه برخه

Ketabton.com

لیکوال: نیک محمد "بارک"

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ډالۍ.....

دا ناول دې گران ملگري محمد داود رحمانې او خور زينب
علي ته او ټولو مينوالو ته ډالۍ وي چې هر وخت يې زما ملتيا
کړيده او زه يې تشويق کړی يم.

د کتاب په اړه

کتاب.....تیر یادونه (نارنج کلاء ۲)
لیکوال.....نیک محمد بارک
کمپوز او ډیزاین..... نیک محمد بارک
کره کتنه او نظر.....احمد مظهر درانی
کال.....۲۰۲۲ع
د لیکوال سره تماسونه.....
موبایل او واټسف:.....0702110371
آیمل پته:.....naikbarak786@gmail.com

یادونه: د کاپي رایت د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلري چي
د لیکوال د اجازي پرته د هغه کتاب په شخصي توگه استفاده،
چاپ او په خپل نوم خپور کي.

پر تیر یادونه ناول نظر

هره ژبه د هنري، ادبي، څیړنيزو، علمي لیکنو او ویناوو له مخي پر دوو (نظمي او نثري) برخو ویشل سوې ده .

ناول د شکل یا فورم له مخي د نثري اثارو له ډلي څخه دی چي د لاتیني ژبي د (نوس) د کلیمي څخه اخستل سوی دی په لغت کي نوي، تازه او عجب ته وايي او په اصطلاح کي دهغو انساني جذباتو او احساساتو بیان کوي چي په اظهار يې د نورو انسانانو همدردي پيداسي، په ناول کې د انساني ژوند لوړې ژورې، موجودې وي، د انسان له پيدايښت څخه تر پایښت پورې چي کوم واقعات پېښېږي د ټولو تصويرونه د خپل فن، سکالو (موضوع) گړځوي، د ناول دنيا د حقيقي دنيا په شان د زمان او مکان او په نړۍ کې دپېښو د رښتینوالي پر بنا ولاړه ده .

حاضر منثوري اثر (تېر یادونه) د گران ملگري او ورور غوندي دوست ښاغلي نیک محمد (بارک) شپږم ناول دی. تاسو که چيري د ښاغلي بارک صاحب دا ناول او تېرو ناولونه ولولئ دا به له ورايه درک کړئ چي ددې ناول لیکنه نسبت تېرو ناولونو ته د جذابیت، د لیکنې د اصولو، فصاحت و بلاغت او ورته نورو ادبي ښکلاوو له اړخه درنه ده. ناول د لنډي کیسې برعکس هم اوږد وي او هم

زيات کړکټران لري خو ښه ناول هغه دی چې پر لوستونکو و نه غمږي او لوستونکی له ځانه سره د پېښې صحنې ته یوسي. بارک صاحب دا اصول ډېر ښه مراعت کړي دي او له زیاتو سختو، پېچلو او جنجالي لغاتونو یې ډډه کړې.

د کتاب له منځه یو نمونه یې:

• سردار خان وویل: ددې مکتب او شاوخوا مځکه یې د دولت وه چې بیا ما ځني رانیول اوس ددې مکتب مځکه زما ملکیت دی دا مځکه چې کله د دولت وه هغه وخت یې اشرف خان ته د مکتب جوړولو اجازه ورکړې وه اشرف خان دا مځکه د دولت څخه نه وه رانیولې اوس چې کله ما رانیول نو زه ددې مکتب په مځکه چې هر څه کوم هغه زما کار دی خو باید...

که چېرې د کتاب له هره کونجه یوه بیلگه را واخلو او وې لولو دا احساس به راته پیدا سي چې زه (لوستونکی) باید مخته ولاړ سم او د موضوع تر اخیړه ځان خبر کړم. که چېرې د ناول له منځه یو صفحه هم ووايو دې ته مو اړ باسي او تشویقوي مو چې باید ناول له پیله شروع کړم او یا به یې لوستلو ته همداسي ادامه ورکوم.

دا حالت خپله په ځان کي د ناول جذابیت او نښایسته والی ښکاره کوي .

په پای کي یو ځل بیا ښاغلي بارک صاحب ته ددې کتاب (ناول) مبارکي وایم او د خدای (ج) له درباره ورته د نورو ادبي و فرهنگي هڅو د دوام او توفیق غوښتونکی یم.

ادب او احترام

احمد مظهر درانی

نیټه ۷/فبروري/۲۰۲۲

د ليکوال خبري

د پاک او لایزال خدای جل جلاله په ستر نامه

د الله جل جلاله ډیر شکر ادا کوم چي د خپلی مورنی ژبي د خدمت یو بل توفیق یي هم راکي او گرانو مینوالو ته مي یو بله ناچیزه تحفه وړاندي کړل،

تیر یادونه ناول چي د نارنج کلاء ناول دوهمه برخه ده د مینوالو د بیا بیا غوښتنو پر اساس د څو میاشتو په جریا کي پوره او سرته ورسول که څه هم زیات مصروفیات وه خو د مینوالو غوښتنه مي پر مخکته نسوای غورځولای خدای دي وکي چي دا زموږ تکلیفونه بي خایه نسي ولاړ او دا ناول د مینوالو د خوښي وړ وگرځي او د ټولو مینوالو او ادیبانو څخه هیله کوم چي په ناول کي زما اشتباهات راته په گوته کي تر څو زه یي په راتلونکو ناولونو کي اصلاح کم شاید زما ناولونه ډیر اشتباهات ولري ولي چي یو خو بنده يم او بنده بي خطا نه وي او بل دا چي زه د ناول او ادیبانو د قوانینو څخه ناخبر يم ځکه چي زما مسلک ادبیات نه بلکي طبابت دی نو ځکه د ادیبانو همکاري ته سخته اړتیا لرم هیله ده چي د اشتباه د اصلاح کولو لپاره راسره په لوړو اړیکو کي چي د کتاب په پیژندگلو کي مو لیکلي دي راسره په تماس کي سی او د نورو مینوالو څخه هیله کوم چي راته مزاحمت ونکي ځکه چي په انلاین ډول زما د ناولونو او لیکنو مینوال تر دوه سوه پینځوس ۲۵۰۰۰۰ زرو پوري رسیدلي دي چي په دي کي هره ورځ په سلکونه مینوال میسجونه او تلفونونه کوي چي یو خو یي په کارو کي راته مزاحمت جوړ کړی وي او بل نه

هم ليکنه ځني کولای سم زه مو هر ه کله او هر مینوال ته په
خدمت کي یم خو که کم خدمت نه وي نو د بي ځايه تماسو
څخه جداً معذرت غواړم.

په درنښت

نيک محمد بارک

تير يادونه

کله کله دي يو څوک ډير ياديري خو دومره ليري در څخه تللی وي چي پسي ور رسيدل ناممکينه وي داسي ويل کيږي صفا زړونه يو او بل ته تماس سره لري که هر څومره ليري هم يو سره ته يي ياد که دهغه به حتماً ياد سپي مور مي وای په يو خپلوی کي رښتینی او وفاداره اوسه ډير به مات سي خو يو ورځ به تر ځان ډير وفاداره او رښتینی دوست پيدا کي.....د صحرا څو خلک چي يو ځوان او يوه ځوانه ښځه هم ور سره وه په بازار کي يي د نابلدو پڅير شاوخوا کتل او روان وه داسي معلومیده چي په کوم چا پسي گرځي ځواني ښځې خپل ځوان خاوند ته وويل: سحره ډيره سترې سوم يو څو شيبې به استراحت وکو،

خاوند يي وويل: سمده گرانې زه به بابا ته ووايم،

سحر خپل پلار او نورو کليوالو ته وويل: بابا روحيله سترې سويده يو څو شيبې به استراحت وکو،

پلار يي وويل: سمده زويه خو دې ليونۍ ته ما وويل چي زموږ سره مه راځه خو دې ويل يا زه هم د هغه په پيدا کولو کي در سره ځم شايد د نس کوچني يي سترې کړي وي،

دوی ټول د یو روغتون مخته کښینستل خو شو شیبې وروسته د روغتون چوکیدار راغلی او دوی ته یې وویل چې ددې ځایه ولاړ سی!

تر څه خبرو وروسته خبره لفظي جنجال ته ورسیدل او په جنجال سره اخته سول شو شیبې وروسته د روغتون مخته موټر راتیریدی چې دا جنجال ته ودریدی او یو انجلی ځني راکښته سوه او چوکیدار ته یې وویل: څه خبره ده؟

چوکیدار وویل: اغلي دا خلک د روغتون مخته ناست وه ما ورته وویل چې ددې ځایه ولاړ سی دوی جنجال راسره کوي،

ځوانې انجلی کلیوالو ته وویل: څه خبره ده بابا؟

د سحر پلار وویل: لورې مور د لیري صحرا څخه د یو چا په لټه راغلي یو دا امیدواره ښځه هم راسره ده هغه سترې سوه نو ځکه مور د استراحت لپاره دلته کښینستلو ستاسو چوکیدار ددې پر ځای چی مور ته یې د اوبو یا بل مناسب ځای ست کړی وای خو دی جنجال لا راسره کوي او ددې ځایه مي ولاړوي،

ځوانې انجلی وویل: دده پر ځای زه بڅښه غواړم بابا زه راځی تاسو زما میلمستون ته هلته به ښه په استراحت ستړیا لیري کی.

د سحر پلار وویل: نه لورکې مننه ژوندۍ اوسې،

ځوانې انجلۍ وویل: نه نه هغسې نکېرې تاسو به حتماً زموږ میلمانه
کېرې!

بیا د روغتون مشري چوکیدار ته وویل: دوی میلستون ته راوله!

چوکیدار وویل: سمده اغلې،

وروسته ټول کلیوال د روغتون میلستون ته ولاړل او هلته یې ښه
خدمت وسو خو شیبې وروسته د روغتون مشره هم میلستون ته
راغلل او تر سلام او روغېر وروسته یې کلیوالو ته ځان ور
وپیژندی او ورته وویل: زما نوم مسکان ده او ددې روغتون مشره
یم، بیا یې روحيلې ته وویل: د څو میاشتو امیدواره یې؟

روحيلې وویل: دا مې دریمه میاشت ده،

مسکان وویل: نو ته باید پر ځان ډیر پام وکړې داسې کمه مجبوره
وه چې ته دلته راغلي او گرځیدلي؟

روحيلې وویل: موږ د یو چا په پیدا کولو پسې راغلي یو،

مسکان وویل: ایا هغه کوم څه در څخه وړي دي که څنگه؟

روحيلې وويل: هو هغه زمور زړونه وړي دي هغه زمور خوشحالی وړي دي ما او سحر هغه سره يو ځای کړو هغه زمور او زمور د کليوالو سره بيله کوم عوض اخيستلو مرسته کول هغه يو ډير نیک ځوان وو روحيلې د هغه په باره کي ډيري خبري وکړي کله چي د روحيلې خبري خلاصې سوې نو مسکان موسکي سوه او بيا يي وويل: علي!

په دې سره د ټولو کليوالو سترگي د حيرانيه راپورته سوې او بيا ټولو په حيرانۍ وويل: هو هو همدا علي يادوو ايا ته هغه پيژني؟ مسکان وويل: هو علي نو څوک هيرولای سي،

د سحر پلار د ځايه راولاړ سو او مسکان ته يي وويل: لورې مور په هغه بي عقل پسي ډير گرځيدلې يو درځه ژر مو ور وله چي هغه مور د ځان سره بوځو!

ددې خبرې په اوريدو د مسکان تر سترگو اوښکې راغلي، د مسکان د اوښکو په ليدو کليوال او روحيله ډير حيران سول بيا د سحر پلار وپوښتل: څه وسوه لورې؟

مسکان تر څو شيوو ژړا وروسته د سحر پلار ته وويل: تاسو کښيني بابا درته وايم،

کله چي کليوال مسکان ته متوجې سوه نو مسکان د علي په کيسې شروع وکړه او ويويل: د نن څخه څو کلونه مخکې هغه په لومړي ځل ما وليدی په هغه ورځ زه او څو د پوهنتون همصنفيانې مو د رخصتۍ په ورځ د اوبو يو رود ته تللې وو زه او همصنفيانې مو د رود پر شاوخوا گرځيدلو او ساعتيری مو کوی چي يو دم زما پښه بسوی سوه او لاندې د اوبو يو لوی ډب ته ور ولويدم لکه څنگه چي زما اوبازې نه وه زده نو ځکه اوبو به لاندې کښتې ته کښولر خو ما به د لاسو په حرکت سره کوبښن کوی چي ځان لاندې نه پرېردم زما همصنفيانو نارې او د کمک لپاره چغې وهلي ځکه چي د هغو هم اوبازې نه وه زده چي زه يي د اوبو څخه راکښلې وای، څو شيبې وروسته زه د لاسو او پښو د ډير حرکت څخه سترې سوم او نور مي د وس او طاقت څخه ووتل چي ځان وژغورم نو ځکه اوبو د ځانه سره ليرې يو خواته کش کړم چي کله مي د ژونده اميد وختی او اوبو لاندې کړم نو په دي وخت کي نابره يو ځوان په اوبو کي دننه په مخه راغلی او ماته را نيردي سو زه يي تر لاس ونيولر او د اوبو سرته يي راپورته کړم، لکه څنگه چي د اکسيجن د نشتون او ډيرو د پښو او لاسو د حرکاتو لکبله زه ډيره سترې سوې وم نو ځکه مي په هغه پسي ځان ټينگ ونيوی او خپل لاسونه

مي د هغه په غاړه کي ور واچول هغه چي زه دومره وارخطاء او بيريديلي وليدلر او د هغه په غاړه کي چي مي لاس ور واچوي نو هغه موسکي سو، د هغه موسکا دومره اغيزناکه وه چي زما خخه يي بيره هيره کړه او د هغه په خيهره کي مي خپلي سترگي بنخي کړي، خو شيبې وروسته مور دواړه د اوبو ژي ته را ورسيدلو هغه زه تر اوبري ونيولر او يوې غټې ډبرې ته يي کښينولر او ماته يي وويل: اغلي تاسو ښه ياست؟

ما تر خه ټوخ او ژورې ساه وروسته ورته وويل: هو ښه يم،

وروسته هغه زما د حالت د معلومولو لپاره زما پر تندي لاس ونيوي د هغه لاس چي کله زما پر تندي ولگيدی نو ما ډير د ارامي او سکون احساس وکي او د زړه خخه مي ټوله بيره ووتل بيا هغه راته وويل: پر ځان دي پام کوه،

هغه هيڅ داسي خبره ماته نه ده کړي چي زه دي دا احساس وکم چي هغه پر ما احسان کړيدی، خو شيبې وروسته هغه زما خخه روان سو ما د شالخوا ورپسې رغ کړه: ستا نوم خه دی؟

هغه ودريدی تر شايي راته وکتل او په موسکا يي وويل: علي،

ما ورته وويل: علي مننه چي زه دي وژغورلر،

ما لا د علي خواته كتل چي په دي وخت کي يو شه ليري زما
همصنفيانو نارې کړي چي هلی هلی هغه ده مسکان،

کله چي هغوی را ورسیدی نو راته ویویل: مسکان د خدای شکر
دی چي ته مو پیدا کړي،

ما په موسکا د علي خواته اشاره کول چي ووايم چي ده وژغورلر
خو چي کله مي د علي خواته وکتل نو ډیره حیرانه سوم ځکه چي
هلته هيڅوک نه وه او نه هم ليري څوک معلومیده بيا مي
همصنفيانو ته وويل: که هغه ځوان نن نه وای نو زه به مو ژوندی
نه وای لیدلې،

زما همصنفيانو وويل: کم ځوان مسکان؟

ما ورته وويل: هغه علي نومیدی کله چي مي په ابو کي د ژونده
اميد وختی نو خدای پاک هغه راواستوی او زه يي وژغورلر خو نه
پوهیږم دلته ولاړ وو چي يو دم څنگه ورک سو لکه چي ډیر يي
تلوار وو،

د مسکان همصنفيانو وويل: د خدای شکر دی چي ته وژغورل
سوي که نه پلار به دي قیامت جوړ کړی وای،

مسکان وویل: تاسو خو به بابا نه وي خبر کړی؟

د مسکان یوې همصنفي په پریشانی وویل: موږ ډیرې وارخطاء سوې وو نو ځکه مو ستا پلار خبر کړی،

مسکان وویل: اوه زما خدایه بابا به مي بیا څومره ورتې،

کله چي مسکان او همصنفيانې يې پوهنتون ته را ورسيدې نو د مسکان پلار د وخته د مسکان پوهنتون ته راغلی وو او د مسکان په لیدو ډیر خوشحاله سو او ژر يې په غیږ کي ونيوله او بیا يې پر تنډې ښکل کړه او وویل: اوه زما خدایه شکر دی چي ته ښه يې،

بیا د مسکان پلار په درد او غوسه د پوهنتون ریس ته وویل: ما نه وه درته ويلي چي زما بيله اجازې مسکان هيڅ ځای مه پرېږده؟

د پوهنتون ریس وویل: صاحبه خو مسکان ټينگار کوی سر زورې يې کول ما څه کړي وای بیا رخصتې هم وه ټول محصلين ميلو ته ووتل،

د مسکان پلار په غوسه د پوهنتون ریس ته وکتل او بیا يې مسکان ته وویل: هغه هلک څوک وو؟

مسکان وویل: نه پوهیږم بابا ما نه پیژندی،

پلار يي وويل: ايا هغه ددي پوهنتون وو که د بل ځای وو؟
مسکان وويل: يا بابا ددې پوهنتون نه وو او هغه ما هلته په اول
وار وليدی،

پلار يي وويل: که دي بيا وليدی ورته ووايه چي زما سره وويني
هغه ماته هغه څه راکړي چي زه يي هيڅ بدل نه لرم خو بيا هم مننه
به ترې وکم،

مسکان وويل: سمدې بابا،

د مسکان پلار د مسکان څخه رخصت واخيستی او د خپل دفتر پر
خوا روان سو کله چي دفتر ته ورسیدی نو مرستيال ته يي وويل:
څه نوی خبر؟

مرستيال يي وويل: صاحبه هغه ستاسو د کلي د کوچنيانو مکتب
چي تاسو جوړ کړیدی د سردار خان نفرو بيا د مکتب مدير ته
اخطار ورکړی وو چي بايد د مکتب څخه خپل شيان ټول کي او
مکتب ور خالي کي،

د مسکان پلار اشرف خان وويل: اوف خدايه نه پوهيرم ددي بي
عقلانو او ناپوهانو خلکو سره څه وکم حکومت ته مي هم

موضوع وړاندي کړل او د دوی شکایت مي ورته وکی خو هغو هم هېڅ مرسته نه را سره وکړل فیصله يي د دوی په گټه کول ځکه چې سردار خان وکیلان را نیولي دي نه مي هلته پر کراره پرېږدي او نه مي د تجارت په میدان کي پر کراره پرېږدي دده مقصد مکتب نه دی بلکې هغه زموږ او د دوی د نیکونو دوښمنې پالل دي را سره،

مرستیال يي وویل: صاحبه الله ته يي پرېږده الله مو ویني چې ستاسو مقصد د هیواد د بچیانو په پوهه باندي روزل دي الله حتماً زموږ د مرستې لپاره کوم څوک را استوي،

اشرف خان د غم ساه وکنبل او وویل: نه پوهیږم څه وکم صبر مي هم نور تمام سو او په وسه مي هم څه نه ده ور سره پوره سبابه کلي ته ولاړ سو او یو وار بیا به څو مشران سره را ټول کو کیدای سي د هغوی خبره ومني،

سبا ته په کلي کي مجلس جوړ سو او اشرف خان د کلي څو مشران او سپن برېږې خلک راټول کړل تر څو دوی موضوع حل کي، څو شیبې وروسته سردار خان راوړسیدی او وکیلان هم ور سره وه مجلس پیل سو د کلي یو مشر وویل: گوره سردار خانه ته خو پوهیږي چې دا مکتب دی دلته کوچنیان زده کړي کوي تر څو یو

روښانه راتلونکی ولري سبا به په همدې زمور او ستاسو په کلي کي
بیرته مور ته خدمت کوي د اشرف خان يي کور ودان چي د مکتب
يي په خپلو پیسو جوړ کي نو ته يي ولي ناحقه وړانوي؟

سردار خان وويل: ددي مکتب او شاوخوا مځکه يي د دولت وه
چي بيا ما ځني رانيول اوس ددي مکتب مځکه زما ملکيت دی دا
مځکه چي کله د دولت وه هغه وخت يي اشرف خان ته د مکتب
جوړولو اجازه ورکړي وه اشرف خان دا مځکه د دولت څخه نه
وه رانيولي اوس چي کله ما رانيول نو زه ددي مکتب په مځکه چي
هر څه کوم هغه زما کار دی خو بايد د مکتب مځکه ماته را
وسپاري دا زما قانونې حق دی که يي نه منی دا دي د ښار لوی لوی
وکیلان زما سره را سره دي دوی به درته وويي چي دا زما حق دی
که نه؟

وروسته وکیلانو هم خبرې وکړي د وکیلانو تر خبرو وروسته
مشرانو او اشرف خان هم ډير بحث ورسره وکی خو سردار خان
هيڅ نه منل بيا اشرف خان وويل: گوره سردار خانه ستا دوشمنې
زما سره ده دا مکتب منځته مه پکښي راوله که دوشمنې سرته
رسوي نو زما سره يي ورسوه نو دي مکتب څه بد در رسولي دي،

سردار خان فکر وکی چي هسي نه د مشرانو ومخته کښته راسم نو
ځکه يي ورته وويل: اشرف خانه زما او ستا دوښمني جلا موضوع
ده او دا جلا موضوع ده اوس دا زما حق دی چي په هر ډول وي دا
مځکه زه صفا غواړم که نه نو زه خپله بيلدوزر راولم او په چپه
کوم يي،

اشرف خان په دي سره ډير خوابدی سو او د پريشانه يي سر لاندي
وځړوی، سردار خان چي کله خبرې وکړي نو د مجلس څخه ولاړ
سو او روان سو په دي وخت کي يو چا ناره وکړه چي ودرپړی!
په دي سره سردار خان او ملگري يي ټول ودریدل او اشرف خان
سر راپورته کی او پر خپل ځای ودریدی، برغ د اشرف خان د شاه
له طرفه يو چا وکی نو ځکه ټولو هغې خواته وکتل د خلکو په
مينځ کي يو څوک را روان وو کله چي را ورسیدی نو علي وو ټولو
حيران حيران ورته کتل ځکه چي د دواړو خواوو دا لومړی ځل
وو چي علي يي لیدی کله چي علي مجلس ته را ورسیدی نو سردار
خان ورته وويل: څه خبره ده ځوانه چي مور دي ودرولو؟

علي وويل: تاسو ددي مکتب د ورانولو هيڅ حق نه لری،

سردار خان و اشرف خان ته وويل: ولي اشرف خانه په لويانو کي دي لکه چي نور وس او طاقت نسته چي دا کوچنيان دي رامخته کړه،

په دي خبره سره د سردار خان ټول ملگري په خدا سول وروسته سردار خان روان سو خو علي بيا ورپسي ږغ کړه: گوره خانه که ونه ودريدي نو بيا به ټول عمر په زندان کي په ناسته تير کي،

په دي سره سردار خان ودریدی او ډير په غوسه سو او علي ته يي وويل: ستا مطلب څه دی؟

علي وويل: څو د کرايې وکيلان دي پيدا کړيدي او دا ساده خلک په خطاباسي،

د سردار خان وکيلان ډير غوسه سول او بيا يي علي ته وويل: گوره ځوانه! د خولې سره دي احتياط کوه مور د بنار تر ټولو غټ وکيلان يو مور چي کله کومه قضيه واخلو هغه حتماً گټو زموږ فيصلې او پريکړې ته قاضي لا څه نسي ويلای،

علي موسکي سو او ويويل: نو خو دي خان به هغه قاضي هم د څو پيسو په بدلکي رانيولی وي،

په دي سره ټول ډير حيران سول او اشرف خان او كليوال يي ډير خوشحاله سول بيا علي وويل: خانه كه زه وغواړم تا او دا ستا وكيلان د ټول عمر لپاره زندان ته ليرلاي سم خو زه ستا د مشرتوب او عمر احترام كوم اوس درته وايم چي ددي مكتب د وړانولو څخه نور لاس واخله كه نه نو بيا دي په قانوني لحاظ ډير تاوانې كوم، سردار خان وويل: هغه څنگه؟

علي وويل: لومړی دا چي ته هيڅ حق نلري چي يو دولتي محكه رانيسي دا په هيڅ قانون كي نه دي راغلي چي يو څوك دي دولتي محكه رانيسي،

د علي ددي خبرې په كولو سره اشرف خان ډير خوشحاله سو او د ځان سره يي كرار وويل: افرين ځوانه!

بيا علي وويل: دوهم دا چي ته هيڅ حق نلري چي يو تعليمي ځای وړان كي كه څه هم هغه ستا په شخصي محكه كي هم جوړ سوې وي دا مكتب خو بيله هغه هم پر دولتي محكه جوړ سویدی او دريم دا چي يو معلم، مدير او يو عام سړي ته د اخطار وركولو په جرم زه پر تا دريمه قضيه هم ثبتولای سم،

د سردار خان وکیلان ډیر حیران سول او بیا یې سردار خان ته په غوږ کي وویل: خان صاحب دی چي څه وایي ټول همداسي دي که دی پر موږ قضیه خلاصه کي نو موږ د ډیر تاوان سره مخ کیدای سو اوس خو یوازې د مکتب موضوع ده که قضیه خلاصه سوه نو د ټولې محکمې څخه لاس پر یوله،

سردار خان د وکیلان په خبرو ډیر پریشانه او وارخطاء سو او بیا علي د سردار خان خواته ور روان سو او سردار خان ته یې په غوږ کي پت وویل: او اخيري خبره ستا د قاچاق او د هیروینو د کاروبار په اړه هم پوره معلومات لرم که وغواړم نو پولیسو ته دي د قاچاق او هیروینو هر ځای او هر څه ور بنسیم،

سردار خان دده د قاچاق او د هیروینو د کاروبار په اوریدو سره نور هم ډیر پریشانه او وارخطاء سو او ډیر ویریدی ځکه چي دده د غیري قانوني کاروبار په باره کي یوازې دده خاص کسان خبر وه، سردار خان علي ته وویل: ته څوک یې او دا زما په غیري قانوني کاروبار ته څنگه خبر یې؟

علي موسکی سو او وویل: زه یو عام سړی یم چي د خلکو ستونزې او د هغو سره ظلم نسیم زغملای گوره خانه زه ستا سره هیڅ دوښمني

نلرم خو ددي خلکو سره ظلم نسّم زغملای ته باید اشرف خان ته
افرین ووایی چي هغه دومره ستر کار وکی چي په خپلو شخصیې
پیسو یې د کوچنیانو لپاره مکتب جوړ کی سبا به د یوي مریضی د
تداوی په خاطر تر لیرې ځایه نه ځی ډاکټر به مو د همدې کلپو یو
ځوان وي پخپل کلپو کې به مو تداوی کوي،

اشرف خان او نور کلیوال ډیر حیران وه چي دا ځوان او سردار
خان څه سره وایی، سردار خان د علي په خبرو ډیر ویریدی او بیا
یې ظاهرې نرموالی وښودی چي گواکې زه نرم سوم نو ځکه یې
علي ته وویل: سمدې سمدې صبحي دی زه نور دا مکتب نه وړانوم دا
دي پر همدې ځای وي،

علي او سردار خان د روغېر او مننې لاسونه سره ورکړل او بیا سردار
خان ولاړی، اشرف خان او نور کلیوال د علي خواته ورنیردي سول
او علي ته یې وویل: څه وسول ځوانه؟

علي موسکی سو او بیا یې وویل: نور دا مکتب هیڅوک نه وړانوي
دا به تل پر همدې ځای وي،

په دي سره کليوال ډير خوشحاله سول او د خوشحاليه يي نارې او چکچکې کړې اشرف خان علي ته ور نيردي سو او بيا يي ورته وويل: ځوانه ته څوک يي ددي کلي خو نه معلومېږي؟

علي وويل: بلي هو زه د بنار يم همدلته زمور د يو دوست کور وو هغه ته راغلی وم خو چي ومي ليدل چي تاسو په ستونزه کي ياست او ظلم در سره کيږي نو ځکه ستاسو د کمک لپاره راغلم،

اشرف خان وويل: نه پوهيږم چي تا دا ظالم سردار خان څنگه قانع کي چي ددي مکتب د ورانولو څخه لاس واخلي خو بيا هم آفرين دي وي درباندي پر ما او دي کليوالو دي ډير لوی احسان وکي په بدل کي چي يي هر څه غواړي دربه يي کم،

علي موسکي سو او بيا يي وويل: نه نه صاحبه زه هيڅ شي ته هم ضرورت نلرم بس زه پر چا ظلم نسّم زغملای او د ظالم سره د مقابلې په بدل کي زه هيڅ نه غواړم،

اشرف خان وويل: خو گوره ځوانه ته سردار خان نه پيژني هغه ډير ظالم سړی دی هغه به تا نه پريردي،

علي موسکي سو او بيا يي وويل: صاحبه هغه او د هغه کسان ماته لاس هم نسي راوړلای،

اشرف خان وويل: بيا هم پر ځان دي پام كوه او هو رښتيا ستاسو دوست څه نوميدى او دهغه كور چيري دى درځه زه به دي ورسوم دهغو كور ته،

علي وويل: زه د تفريح او سياحت لپاره د ډير وخت وروسته دهغه كور ته رالم ما فكر كوى چي هغه به اوس هم دلته اوسيري خو هغه نه وو،

اشرف خان وويل: زه ددي كلې مشر يم لاندي په كلې كي زما ډيره غټه كلا ده چي په نارنج كلاء سره مشهوره ده تر هره وخته هلته اوسيدلاى سي،

علي وويل: نه نه صاحبه زه چاته تكليف نه وركوم زه بيرته ښار ته ځم،

اشرف خان وويل: نه هيڅ تكليف نه دى زموږ دومره لوى كور دى چي ټول كلې په كښي اوسيدلاى سي تر هغه وخته چي رختصې دي خلاصيري زموږ سره به اوسيري.

علي وويل: سمده چي ستاسو خوښه وي،

علي او اشرف خان د مشرانو څخه اجازه واخيستل او په موټر کي
د اشرف خان د کلاء پر خوا روان سول په لاره کي اشرف خان و
علي ته وويل: ستا نوم څه دی ځوانه؟

علي وويل: زما نوم علي دی،

اشرف خان وويل: ډير ښه علي تا نن زما او ددي ټولو کليوالو زړه
وگټي تاسو په ښار کي څه وظيفه لري؟

علي وويل: زه محصيل وم،

اشرف خان وويل: وم؟ يعني اوس نه يي،

علي د اشرف خان پوښتنې ته جواب نه ورکي او څو شيبې وروسته
يي د موټر دباندي ليري ځای ته اشاره وکړه او بيا يي وويل: ستاسو
کور نارنج کلاء را ورسيدل،

اشرف خان حيران سو چي علي ته زمور کلاء څنگه ور معلوم ده
نو ځکه يي پوښتنه ځني وکړه: علي تا ته زمور کلاء څنگه در
معلومه وه؟

علي وويل: خو تاسو راته ويلي وه چي زمور ډيره لويه کلاء ده په
دي کلې کي بل داسي لوی کور ما نه وليدی بيله دي کلاء ماسيوا،

اشرف خان موسکی سو بیا یی وویل: علي ډیر زیرک یاست،

علي وویل: مننه صاحبه،

کله چي د موټره راکښته سول نو په کلاء کي ولاړ سپی د علي په لیدو ډیر غپیدی خو باندي راتلای نسوای او شاته شاته به یی خغستل، اشرف خان حیران سو او علي ته یی وویل: ولا جالبه ده مخکې چي به تړلی هم وو خو چي نابلدۀ څوک به یی ولیدی نو ځان به یی د ډیره زوره خلاصوی او په هغه پسي به یی خغستل خو اوس ایله هم دی خو بیا هم څه نه درته وایی او شاته شاته کپړي در څخه بیریري،

علي موسکی سو بیا یی وویل: حیوان دی نو کله به یی طبیعت سم وي.

علي او اشرف خان نارنج کلاء ته ننوتل علي ددي لویی کلاء په لیدو وویل: په دي دومره لویه کلاء کي تاسو یوازې اوسیري؟

اشرف خان وویل: دا کلاء ما د ځان او د خپلو څلورو ورونو لپاره برابره کړه سره،

علي وویل: نو هغوی چیري دي اوس؟

اشرف خان وويل: هغوى زما څخه خوابدي سول او راڅخه جلا
سول،

علي وويل: پر څه خبره؟

اشرف خان وويل: خير بيا به پر كراره درته ووايم،

خو شيبې وروسته اشرف خان علي و خپل ميرمنې او د كور ځينو
نورو غړو ته ور معرفې كى او هغوى يي هم علي ته ور معرفې
كړل، تر معرفې وروسته اشرف خان د كور په دوهم منزل كې علي
ته خپل اطاق ور وښوى او بيا يي علي ته وويل: علي چي هر څه ته
دي ضرورت كيږي نو خدمتگارانو ته مازې ور ږخ كوه هغوى به
هر څه درته اماده كې،

علي وويل: مننه صاحبه،

اشرف خان د علي د اطاقه څخه راووتى او د علي د اطاق مخته ولاړ
خدمتگار ته يي وويل: د علي زيات خيال ساته او په ورځ كې حتماً
خو شو واري اطاق ته ورځه چي كله دى دلې وي او ورته وايه چي
كوم څه ته خو به يي ضرورت نه وي اوس ورسه ورته ووايه چي
څه ته خو به ضرورت نه لري؟

خدمتگار وويل: سمدہ صاحبہ،

کله چي خدمتگار د علي اطاق ته دننه ورغلی نو علي ته يي وويل:
علي صاحبہ څه ته خو به مو ضرورت نه وي؟

علي ورته وويل: نه نه اوس خو مي څه ته ضرورت نسته مننه،

خدمتگار خو شيبې د علي په اطاق کي ولاړ وو تر څو شاوخوا
وگوري چي په اطاق کي خو به د کوم څه کمی نه وي کله چي يي
وکتل چي د کوم څه کمی نسته نو د علي د اطاقه ووتی او ولاړی،

ورځ تيره سوه او شپې خپلي تيارې خپرې کړي سردار خان په خپل
کور کي ډير خوابدی او غوسه وو يو بدماش ورور يي ورته وويل:
لالا ته مازې آمر وکه ستا ومخته به هغه راولر او ستا ومخته به يي
د توپنچې شپږ سره مرمی په سر کي ور خالې کم،

سردار خان تر څه فکر کولو وروسته وويل: هغه داسي يو عام
انسان نه دی په هغه کي حتماً يو خبره سته او پر هغه باندي د حملې
کولو غلطې هيڅکله ونه کی تر څو چي ما درته ويلي نه وي خو
زه دې ځای ته حيران سوم چي هغه زما په ټولو کارو څنگه خبر
وو او زما د کاروبار هر ځای څنگه ور معلوم وو که هغه لږ هم
پر موږ شکې سو چي موږ پر هغه حمله کړيده يا غواړو تاوان ور

ورسو و نو هغه به پوليسو ته زما ټول غيري قانوني کارونه وړ وښيي او زه نه غواړم چي داسي وسي که نه زه به تباہ او برباد سم او تاسو ته وایم تر څو چي ما درته ويلي نه وي هيڅوک به هغه ته لاس هم نه وړ وړی. دا زما آمر دی،

سهارگاه سوه او رڼا خپلې شغلې د کلې پر درختو او لوړو خپرې کړي، کله چي د سهار د ناشتې وخت سو نو اشرف خان د کور په پارک کي آماده سوې ناشتې ته راووتی او خدمتگار ته يي وويل: ورسه علي ته ووايه چي صاحب وايي د سهار ناشته تياره ده راسه!

خدمتگار د علي د اطاق پر طرف وړ روان سو کله چي وړ ورسیدی نو د علي د اطاق دروازه يي وړ خلاصه کړه او دننه ورغلی خو کله چي اطاق ته وړ دننه سو گورې په اطاق کي هيڅوک نسته او د اطاق ټول شيان داسي پراته وه لکه څنگه چي تيره ورځ وه يعنې هيڅ تغير نه وو پکښي راغلی او داسي نه معلوميدل چي څوک دي په دي اطاق کي اوسيدلی وي، خدمتگار ډير حيران سو چي دا څه کيسه ده او علي چيري دی نو ځکه يي په اطاق کي دننه وړ ناره کړه چي علي! علي! علي صاحب، خدمتگار فکر کوی چي علي به د اطاق په تشاب کي وي نو ځکه يي نارې وړ وهلي خو چي کله د تشاب خواته ورغلی نو هلته هم نه وو وروسته د علي د اطاق څخه

راووتی کله چي په زینو کي لاندې کښته کیدی نو یو بل خدمتگار چي پورته تلل یي غوښتل وویل: ایا د علي صاحب اطاق تا ورته صفاء کړیدی؟

خدمتگار وویل: نه ولی؟

اول خدمتگار وویل: نه پوهیږم د علي صاحب د اطاق څخه داسي معلومه سول چي هغه په اطاق کي ماښام نه وو او اوس هم نسته خپل اطاق کي،

دوهم خدمتگار موسکی سو او ویویل: مسخرې مکوه علي صاحب هغه دی د خپل اطاق څخه راووتی او ستا و شاته را روان دی،

کله چي اول خدمتگار شاته وکتل نو علي رښتیا هم را روان وو کله چي علي اول خدمتگار ته را ورسیدی نو ورته موسکی سو او پر اوږه یي لاس ور ونيوی او ورته ویویل: څه خبره ده ولی دي په اطاق کي نارې وهلي؟

خدمتگار حیران حیران د علي خواته کتل او بدن یي دبیرې ریرد ونيوی بیا علي لاندې کښته سو او د اشرف خان خواته ورغلی اشرف خان یي ښه راغلاست ووايه او بیا ور سره د سهار ناشتې ته

کښينستی علي په خبرو کي اشرف خان ته وويل: ستاسو خو اولادونه دي؟

اشرف خان وويل: دوه مي زامن دي او يوه لور،

علي وويل: هغوی چيري دي؟

اشرف خان وويل: زامن مي په خارج کي پوهنتون وايي او لور مي په ښار کي ده او علي تيره ورځ تا زما څخه پوښتنه کړي وه چي زما ورونه زما څخه پر څه خوابدي سول او ولي زما څخه جلا سول سردار خان پوهيدی چي زما طاقت زما ورونه دي نو ځکه يي تل کونښن کوی چي زما او د ورونو تر مينځ مي بيلتون راولي يو ورځ دی په دي کار بريالی سو او زما ورونه يي زما پر ضد راپورته کړل لکه څنگه چي زه د ټولو ورونو مشر ورور يم نو ځکه کاروبار هم ټوله ما کوی او د پلار شتمني هم ټوله زما په اختيار کي وه نو زما ورونو د سردار خان په توطيو زما څخه د خپلو حقونو غوښتنه وکړه چي بايد زه هر يوه ته خپل خپل حق ورکم،

علي وويل: نو تاسو ولي نه ورکوی؟

اشرف خان وويل: زه بيريدلمر که يي حق ورکم نو بي ځايه به يي مصرف کي که دوی پر کاروبار لگولای ما به ور کړي وای خو زه

پوهیدم چي دوی يي پر کاروبار نه لگوي يو څه وخت به په خوشحالی ژوند په وکي خو نور ټول عمر به يي په فقر باندي تير سي خو دوی دا فکر کوی چي زه د دوی حق خورم نو ځکه ټول راڅخه جلا سول او زه يي يوازي پريښودم ما هغوی ته ډير وويل چي داسي مکوی دا ستاسو په تاوان کي دي زمور دويښمنانو مور يي اتفاقه کوي خو هغوی زما خبره نه منل ته پوهيږي علي چي کله هغوی زما څخه جلا سويدي نو زما ژوند پر بل منځ اوښتی دی خوب مي راڅخه تښتيدلی دی زياتره خوشحالی مي د دوی سره ولاړي د ژوند اميدونه مي ډير کم سول،

اشرف خان د ورونو جلاوالي ډير غمگين کړی وو نو ځکه يي تر سترگو اوښکې روانې سوې د اشرف خان اوښکو علي هم غمگين کی تر څو شيبو وروسته څو کليوال د اشرف خان کور ته راغلل او تر روغېر وروسته يي د اشرف خان سره پر څه موضوع بحث شروع کی تر بحث څو شيبې وروسته اشرف خان علي ته وويل: علي زه مي دفتر ته ځم کوم څه ته خو به ضرورت نلري؟
علي وويل: نه نه مننه،

کله چي اشرف خان د کوره ووتی نو هغه خدمتگار چي د علي اطاق ته ورغلی وو راغلی او د ناشتې لوبنې يي ټولول او د سترگو تر کونجانو يي علي ته کتل د خدمتگار لاسونه له بيړي رپرديدل او په لاس کي نيولي لوبنې يي هم د هغه د رپرديدو په وجه بنوريدل علي خدمتگار ته وکتل بيا په خدا ور ولاړ سو او د هغه پر اوږه يي لاس وړوی او بيا يي ورته وويل: ستا نوم څه دی؟

کله چي علي د خدمتگار پر اوږه لاس ور ونيوی نو هغه نور هم وارخطاء سو او وبيړیدی، علي ورته وويل: مه بيړيره زه هم ستا په رکم انسان یم اوس نور اته ووايه چي نوم دي څه دی؟ خدمتگار په رپرديدي رغ وويل: سلطان دی صاحبه،

علي وويل: سلطانه زما يو کوچنی غوښتنه مني؟

سلطان وويل: هو ولي نه صاحبه،

علي وويل: که خپه کيږي نه نو کله چي زما و اطاق ته راځي نو دروازه دوه وارې ټکوه او غوښتنه دي وايه او بيا څه اطاق ته دننه مه راځه سمده؟

سلطان وويل: سمده صاحبه،

علي د جيب څخه څه اندازه پيسي را وکښي او سلطان ته يي ورکړي او ورته ويويل: ميرمن دي ناروغه وه هغه ډاکټر ته بوځه او د هغې هغه نوې سره کالې خوښ دي هغه ور رانيسه،

په دي سره سلطان نور هم ډير وييريدی چي علي دده د ميرمنې په ناروغۍ او د هغې د سرو کالو په خوښه څنگه خبر دی، بيا علي ورته وويل: او گوره سلطانه په دي اړه چاته ونه وايي که نه نو ډير به در څخه خوابدی سم سمده؟

سلطان وويل: سمده صاحبه،

وروسته علي د کوره ووتی سلطان هغه ته تر شاه تر ډيره کتل خو وروسته يي علي تر سترگو خام سو دوهم خدمتگار چي سلطان او علي يي ليدل سلطان ته وويل: څه خبره ده ولي داسي بيړيدلی يي او علي تاته دا پيسې ولي درکړي؟

سلطان وويل: څه خبره نه ده د علي څه ته ضرورت وو نو ماته يي وويل چي زه دلته نابنده يم ته يي راته راوړه ما ورته ويل سمده نو ځکه هغه پيسي راکړي،

دوهم خدمتگار چي کله د سلطان بيړه وليدل نو هغه هم حيران سو او د سلطان په خبر يي باور ونکی،

په کلې کي خواښې او مېرور د بازار شخه د خپل کور پر طرف
روان وه چي خواښې يي مخته او مېرور عاقله يي د شاخه ليري ور
پسي روانه وه تر څه تگ وروسته عاقله په يو کډې کي غوڅاره
سوه يو بغلته وغورځيدل او پښه يي د بنده وختل او کږه سوه هغې
ډير وژړل او د درده يي نارې وهلي کله چي يي خواښې ورته وکتل
نو هلته ليري ورته ودريدل او د ځان سره يي وويل: تگمارې بيا
تگمارۍ شروع کړي ولاکه در سم نازونه به نه راته کوې،

عاقله د درده تپيدله او ژړل يي چي په دي وخت کي علي دي ځای
ته راورسیدی کله چي يي عاقله وليدل نو ور ويځغستل او ورته
ويويل: څه خبره ده خورکۍ؟

عاقلي وويل: غوڅاره سوم او پښه مي د بنده وختل وروره،

علي ورغلی او د عاقلې پښه يي په لاس کي ونيول او بيا يي عاقلې
ته وويل: خورکۍ د يو څو شيبو لپاره سترگې پټې که،

کله چي عاقلې سترگې پټې کړي نو څو شيبې وروسته علي ورته
ويويل: خورکۍ اوس سترگې خلاصې که،

کله چي عاقلې سترگې خلاصي کړي نو ويليدل چي پښه يي سمه
سوې وه عاقله ډيره خوشحاله سوه بيا علي ورته وويل: اوس ولاړه
سه!

کله چي عاقله ولاړه سوه نو پښې يي څه څه درد کوی نوره سمه
سوې وه بيا علي ورته وويل: څنگه سو خورکې سمه سوې؟
عاقلې وويل: هو وروره خو لږ لږ درد لا کوي،

علي ورته وويل: چيري ځي؟

عاقلې وويل: بازار ته تللي وو اوس بيرته کور ته ځو،

علي ورته وويل: درځه زه به تر کوره کمک در سره وکم،

علي عاقله تر لاس ونيول د هغو د کور پر طرف روان سول کله چي
د عاقلې خوابې عاقله او علي يو ځای سره وليدل نو ډير غوسه سول
او په ځغاسته د کور پر طرف روانه سول، علي عاقلې ته وويل: هغه
ستا خوابې وه؟

عاقلې وويل: هو ولي؟

علي موسكى سو او بيا يي وويل: هغه ډيره غوسه سوه چي كله ما
ستا سره كمك وكى هغه ولاړه او اوس ستا خاوند خبروي او ستا
بد ورته وايي،

عاقله ډيره وارخطاء سوه او بيا يي وويل: ته ولاړ سه ورور جانه
كه زما خواښې زما خاوند ته بد وويل نو هغه به تا نه پرېږدي،
علي وويل: كه ولاړم نو هغه به ټول زور تر تا وكاري او ډيره به دي
ورتي ښه دى چي د حقيقت څخه خبر سي،

عاقلي وويل: ته زما خاوند نه پيژني وروره هغه د پهلوانانو د روزني
د مركز مشر دى او ډير ظالم دى د هرې خور پخپل زه هم خپل
ورور په مشكل كي نسمليدلاى پرېږده يي چي ماته هر څه وايي،
علي موسكى سو او بيا يي وويل: او زه بيا خور په مشكل كي نسمليدلاى،

عاقلي وويل: خو وروره.....،

علي د عاقلي خبره قطعه كړل او ويويل: ما ته يي پرېږده،

كله چي علي او عاقله د عاقلي د خاوند كور ته ورسيدل نو د عاقلي
خاوند او څو نور پهلوانان ور سره ولاړه وه او د عاقلي خاوند ډير

غوسه وو بيا د عاقلې خوانبې خپل زوی ته وويل: دا دی ما نه درته وويل چي ستا ميرمنې د پردې هلک سره پر لارې بانډارونه کول، علي عاقله يو بغلته کسینول عاقلې غوښتل خپل خاوند ته حقیقې کیسه وکړي خو هغه د غوسې غوښتل عاقله په چپلاخه (خپیره) ووهې خو علي يې لاس ونيوی او ورته وويل: حقیقې کیسه واوره او بيا فيصله وکه ستا مور چي څه درته ويلې دي هيڅ حقیقت نه دي،

علي نورې خبرې کولې چي په دي وخت کي د عاقلې خاوند علي ليري وغورځوی علي ورته وويل: گوری! زه نه غواړم جنگ وکم خو که مو درد راوستی راته او زه درته په غوسه سوم نو بيا مو نه پرېردم،

خو د عاقلې خاوند علي تر کالو ونيوی او په درد يې ورته وويل: څه به وکي ونيسه وبه دي وينم،

علي ډير په غوسه سو او د عاقلې خاوند يې د ځان څخه په ډير زور ليري وغورځوی په دي سره ټول ډير حيران سول او د عاقلې د خاوند ملگري او شاگردان وبيريدل او هيچا جرأت نسوای کولای چي ور نېردي سي د عاقلې خاوند د محکې سره سخت لگيدلی وو

او د ولاړېدو توان يې نسوای کولای علي د هغه خواته ور نېردي سو او تر څنگ يې کښينستی عاقلې ته يې اشاره وکړه او بيا يې وويل: هغه زما خور ده او ته مي اخښې خور پر لاره ډيره سخته په مشکل کي وه نو ما د ورور پخیر د هغې سره کمک وکي په داسي حال کي چي ستا مور مخته روانه وه او هيڅ يې په کيسه کي نه وه که ما د خور سره کمک نه وای کړی نو خور به د غټ مشکل سره مخ سوې وای که تا زما خبره اول اوريدلي وای نو ما به داسي کار نه وای در سره کړی خو بيا هم زه بخښنه غواړم،

د عاقلې د خاوند زړه څه نرم سو او بيا علي هغه د مخکې څخه راپورته کي او وروسته ځني روان سو د تلو په وخت کي د عاقلې خاوند ور پسي ناره کړه: ستا نوم څه دی؟

علي ودریدی او ورته ويويل: علي،

د عاقلې خاوند په موسکا ورته ويويل: علي مننه،

علي هم موسکی سو او ويويل: د منني وړ نه ده پر خور مي پام کوه،

وروسته علي د عاقلې د کوره ووتی او ولاړی کله چي ماښام سو نو د ماښام ږودی تياره سوه خدمتگار سلطان د علي د اطاق پر طرف

ور روان سو کله چي هلته ور ورسیدی نو سلطان د علي اطاق ته
کرار ور نیردي سو او پر دروازه يي خپل غوږ کښینوی په اطاق
کي هيڅ ږغ او کښهاری نه وو بیا سلطان تر څو شیبو وروسته
دروازه ور وتکول او ویویل: علي صاحبه ډوډی تیاره ده،

سلطان بیا غوږ دروازې ته ور نیردي کی خو بیا يي هم څه وانه
وریدل وروسته ځني روان سو خو کله چي په ځینو کي کښته
کیدي نو د علي د اطاق دروازه خلاصه سول او علي راووتی سلطان
ډیر حیران سو خو علي ورته ویویل: اشرف خان راغلی؟

سلطان په کښته ږغ ویویل: صاحب وايي چي کله د ډوډی وخت
سي نو ډوډی تیاروی او خوری يي که څه هم زه نه يم ما ته به نه
انتظار کیري،

علي د ډوډی میز ته راغلی او ټولو ته يي سلام ووايه د اشرف خان
میرمنې نیرجلاء ویویل: علي زويه ستاسو مور او پلار چیري دي؟

علي ویویل: زما پلار چي زه کوچنی وم مړ سو او مور مي په ښار
کي زما د ورور سره ده،

نیرجلاء ویویل: په ښار کي مو کور چیري دی زويه؟

علي وويل: د انجینری د پوهنتون پر سرک دی،

نیرجلاء وويل: ورور دي څه کار کوي او تاسو څه وظیفه لری؟

علي وويل: زه محصل وم او ورور مي محکمه کي قاضي دی،

نیرجلاء او علي بانډار کوی چي څو شیبې وروسته اشرف خان راغلی کله چي د موټره راکښته سو نو په ځغاسته کور ته را دننه سو او ډیر خوشحاله وو او بیا يي وويل: بسځې، علي..... تاسو راسی زه څه درباندي وينم،

ټول دباندي ور ووتل خو علي څو شیبې وروسته د ډوډۍ د ميز څخه ولاړ سو او د دباندي وتلو نیت يي وکي،

کله چي ټول دباندي ور ووتل نو د اشرف خان د موټره څخه دري نفره او د شا د موټر څخه کوچنيان او بسځې راکښته سولې د اشرف خان ميرمنه ډیره حيرانه سول او د هغو پر طرف ورغلل تر روغبر وروسته هغو غوښتل دننه ننوځي چي په دي وخت کي د هغو درو کسانو نظر پر علي ولگیدی او ډیر حيران سول او بیا درو سره په حیرانی وويل: ته!؟

اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: دا زمور ميلمه علي دي تاسو دي
مخکې ليدلی وو؟

هغو وويل: لالا خو همدا نفر نن زمور کورو ته راغلی او مور يي
د حقيقته خبر کړو او مور ته يي داسي جادويې خبرې وکړي چي
مور خپل د اشتباه احساس وکي او ستا څخه د بخښني لپاره ستا دفتر
ته درغلو،

اشرف خان حيران سو او بيا يي وويل: څه؟

ورونو يي وويل: هو لالا همدا ځوان راغلی وو نن زمور کورو ته،
اشرف خان علي ته وکتل د علي پر مخ موسکا خپره وه بيا اشرف
خان ورته وويل: علي دوی رښتيا وايي؟

علي په موسکا ورته وويل: ما خو هيڅ نه دي کړي يو خو مي د
دوی سره ستا حقيقي مينه ورته وويل او بل دا چي زه څوک په
ستونزه کي نسيم ليدلای او کله چي مي سهار ستا اوبسکې وليدلې نو
ما ته يي خوند نه راکی او ډير پریشانه سوم،

اشرف خان وويل: خو علي دا هر څه تا څنگه وکړه؟

علي وويل: دا پريبرده دا خوشحالي ولمانځه چي ستا ورونه ستا سره
بيрте يو ځای سول،

اشرف خان وويل: علي نن دي يو وار بيا زما زړه وگټي افرين پر
هغه مور چي ستاسو پخیر زوی يي تربيه کړيدی او بل تا بله هم
بڼه خبره وکړه چي بايد دا ستره خوشحالي ولمانځو نو دوې ورځې
وروسته پنځنۍ (پنجشنبه) ده زما د لور د پوهنتون د فارغه کيدو
ورځ هم ده دواړې خوشحالي به په هغه ورځ ولمانځو او لويه
ميلمستيا به جوړه کړو،

وروسته اشرف خان او ټول د کورنۍ نور غړي کور ته ننوتل، سهار
چي کله دا خبر چي د اشرف خان ورونه د اشرف خان سره بيرته
يو ځای سول سردار خان ته ورسيدی نو هغه نور هم ډير پريشانه
سو بيا يي وويل: نه پوهيږم دا د رزيل زوی د کمه سو چي د اشرف
خان لاسونه جوړ سو او د هغه هره ستونزه ور حلوي،

د سردار خان ورور وويل: لالا که مو دي هلک ته نور وخت
ورکی نو اشرف خان به زموږ پر سر راکښنوي زه خو وایم نور به
يي کار ور خلاص کو،

سردار خان وويل: يو پلان ورته جوړ که او په پټه يي کار ور خلاص که چي څوک درڅخه خبر نسي او د اشرف خان په کور کي يي دننه ووژنه که يي دباندې ووژنې نو حتماً پر موږ تاوانبري، د سردار خان ورور وويل: سمدې لالان ماښام ته به يي کار ور خلاص کو،

سردار خان وويل: سمدې خو احتياط کوه ځکه هغه هلک ډير چالاکه ماته رامعلوم سو،

علي د خدمتگارانو سره د مراسيمو لپاره د کور د دباندې ساحې په تيارولو اخته وو چي په دي وخت کي اشرف خان دباندې راووتی کله چي يي وليدل چي علي د کور په تيارولو اخته دی نو ورته وويل: علي ته ولي تکليف کوې دوی يي هغه دی تياروي،

علي وويل: نه نه هيڅ تکليف نه دی ما ته داسي کارونه ډير خوندي راکوي،

اشرف خان وويل: علي تا زما لپاره ډير څه کړيدي زه به دي هيڅکله احسانات نه کم در اداء،

علي وويل: را اداء کولای يي سي،

اشرف خان وويل: هغه څنگه؟

علي وويل: زما يو کوچنی غوښتنه به مني،

اشرف خان وويل: که ته زما څخه زما د شتمنی نيمایي برخه
وغواړي هم به يي درکم وغواړه چي هر څه غواړي،

علي د کور دباندې يو اطاق ته اشاره وکړه او وويل: زه غواړم تر
هغه وخت چي ځم په دغه اطاق کي و اوسېرم،

اشرف خان حيران سو او وويل: ددي اطاق څخه خو موږ د زړو
شيانو د اېښوولو کار اخلو چي اوس خالي دی او د اوسيدو نه دی
ولي په هغه بل اطاق کي دي څه مشکل دی؟

علي وويل: ستاسو کورنی ماشاءالله لويه ده تر څو چي تاسو هلته
دنده په ارامه اوسې نو ځکه ما فيصله کړيده چي نور دلته و اوسم،

اشرف خان وويل: علي ته خو هم د همدې کورنی غړی جوړ سوی
يې ځکه تا زما لپاره هغه کارونه وکړه چي د کورنی تر غړي هم
راباندې گران سوي ته به دي پخپل مخکيني اطاق کي اوسي،

علي وويل: خان صاحب ما غوبتنه در څخه وکړل که ته زما دا
غوبتنه ومني نو زه به ډير خوشحاله سم گواکې تا زما ټول
احسانونه را اداء کړل،

اشرف خان وويل: خو علي.....،

علي د اشرف خان خبره پري کړل او ورته وويل: هيله کوم خان
صاحب،

اشرف خان وويل: سمده چي څنگه ستا خوښه وي،

وروسته اشرف خان خدمتگارانو ته امر وکړ چي د علي انتخاب
سوی اطاق ورته سم جوړ کي خدمتگارانو هم د علي په خوښه
اطاق ورته برابر کي، د سردار خان د ورور جاسوسان د کور مخته
تيريدل او د علي هر حالت يي څاري او د سردار خان ورور ته يي
حال ورکوي کله چي ماښام خپلې تياري خپري کړي او د ماښام
ډوډي وخورل سول نو علي د خپل اطاق پر خوا روان سو علي د
کور دباندي پيره دارانو ته وويل: تاسو ورسې بيده سي زه وينې يم
زه څارنه کوم، پيره داران ولاړل او علي خپل اطاق ته دننه سو د
سردار خان ورور او نور ملگري د کور تر څنگ پټ وه کله چي
د کور دننه ږغونه ورک سول نو دوی پوه سول چي ټول بيده سول

نو ځکه کور ته د ورتلو نیت یې وکی ټول کور ته دننه سول او د علي د اطاق خواته ورغلل علي خپل د اطاق گروډ بند کړی وو کله چې د سردار خان ورور او ملگري یې د علي اطاق ته دننه سول نو غوښتل یې چې گروډ ولگوي کله چې یې گروډ ولگوی نو ویلیدل چې په اطاق کې هیڅوک نسته ټول ډیر حیران سول د سردار خان ورور وویل: دا څه سو خو همدا اوس اطاق ته را دننه سو په مځکه ننوتی؟

ټولو شاوخوا کتل چې په دې وخت کې د اطاق دروازه وتړل سوه د دروازې په تړلو سره ټول ډیر وارخطاء سول په همدې وخت کې د اطاق گروډ هم بند سو، خو شیبې وروسته چې ټول په هوبښ کې راغلل نو ټول د اشرف خان د کور څخه څه لیرې دباندي پراته وه او د ټولو مخان په وینو رنگ او ټول زخمې وه چې کله په هوبښ راغلل نو ډیر وارخطاء سول او ټولو د خپلو کورو پر خوا وځغستل،

کله چې سهار سو نو اشرف خان او د کورنۍ نورو شو غړو غوښتل د اشرف خان د لور د فارغه کیدو مراسیمو ته ولاړ سي نو ټول تیار سول او غوښتل یې چې موټرانو ته وڅیړي اشرف خان علي ته وویل: علي ته اماده یې؟

علي وويل: خان صاحب زه به دلته ڪلاء او نور شيان سره سمبال ڪم
تاسو ورسى،

اشرف خان وويل: هغه به خدمتگاران تيار ڪي ته راءِ زمور سره
ولاړ سه،

خو علي ٽينگار ڪوى چي زه همدلته پاته ڪيرم وروسته ٽول ولاړل
او په ڪور ڪي علي او خدمتگاران پاته سول علي ڪور ڊير بنايسته
تيار ڪى ڪله چي مازديگر سو نو اشرف خان لور يي او د ڪورنى.
نور ٽول غري راغلل ڪله چي ڪلاء ته را دننه سول نو د ٽولو خولپ
خلاصې پاته سوې ٽول ڊير حيران سول ڪله نارنج ڪلاء يو بل ڊول
بنڪلا اخیستې وه ڪله چي د اشرف خان لور د موٽره څخه را کبسته
سول نو وويول: واو څومره بنايسته،

بيا يي پلار ته وويل: بابا ددي ڊيزاين او بنڪلاء دي هيڻ ٿارى نسته،

اشرف خان حيران وو بيا يي خدمتگار ته وويل: دا ڇا وکړه؟

خدمتگار وويل: علي صاحب وکړه،

اشرف خان نور هم حيران سو بيا يي وويل: څه؟ دا هر څه يوازي

علي وکړه؟

خدمتگار وویل: هو صاحبه،

د اشرف خان لور مسکان وویل: دا علي ډير آشنا نوم را معلوم سو
دا څوک دی بابا؟

اشرف خان وویل: علي دا څه وخت کيږي زموږ ميلمه دی هغه چي
دا کلی يي د جهالت څخه وژغورۍ او ستا اکاگان يي بيرته خپل
کور ته راوستل هغه نور هم ډير داسي کارونه کړيدي چي د ټول
کلي د خلکو زړونه يي خپل کړيدي،

مسکان په فکر کي ډوبه سول او بيا يي په حيرت او لوړ اواز
وویل: هغه چيري دی بابا؟

اشرف خان هم حيران سو چي مسکان ولي دومره په حيرت پوښتنه
وکړه نو يي ورته وویل: ولي لوري خيريت دی؟

مسکان وویل: بابا ستا هغه ورځ پياد ده چي زه په رود کي لويدي
وم؟

اشرف خان وویل: هو لوري،

مسکان وویل: هغه چي زه يي وژغورل د هغه ځوان نوم هم علي
وو،

اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: څه؟

مسكان وويل: هو بابا د هغه ځوان نوم هم علي وو كيدای سي دا زموږ ميلمه هممهغه علي وي چي تا يي د ليدو ارمان درلودی،

اشرف خان نور هم حيران سو او بيا يي وويل: بلکل همدا علي دی ولي چي زياتره وخت علي هلته وي چيري چي يو څوک په مشکل کي وي،

بيا اشرف خان خدمتگار ته وويل: علي چيري دی او څه سو؟

خدمتگار وويل: نه پوهيرم څو شيبې مخکې د کور څخه دباندې ووتی،

ټول دپته انتظار وه چي علي وويني تر څو مسكان ووايي چي همدا هغه ځوان وو يا نه وو خو ميلمستيا پيل سول خو علي لا هم نه راغلی اشرف خان هم په ميلمستيا کي د علي په نشتون ډير پریشانه وو تر څنگ يي مسكان هم په دي انتظار وه چي څر علي وويني چي رښتيا هم هغه علي دی چي دا يي ژغورلي وه که نه خو ميلمستيا خلاصه سوه علي نه راغلی سهار هم ټول ورته په انتظار وه خو د علي هيڅ درک نه وو د ټولو دروازي ته سترگې وختلي کله چي غرمه

بي سول نو گوري چي علي کور ته را دننه سو خدمتگار وويل: علي راغلی!

کله چي ټول ور ووتل نو علي د دوی پر طرف را روان وو مسکان او اشرف خان چي کله دباندې راووتل نو د علي په لیدو مسکان ډیره خوشحاله سوه او په مسکا يي پلار ته وويل: بابا دا هغه ځوان دی!

اشرف خان ډیر پریشانه وو کله چي علي راورسیدی نو اشرف خان په غوسه ورته وويل: ته چيري وي؟

علي په موسکا وويل: هغه د يو ملگرې پوښتنې ته ورغلی وم،

اشرف خان وويل: نو خبر دي ولي نه راکی چي زه ځم؟

علي وويل: ما فکر وکی چي تاسو په مراسيمو کي ياست نو نه مي غوښتل چي مزاحمت درته وکم،

اشرف خان په غوسه وويل: بي عقله تر تا نو ماته هغه مراسيم مهم وه؟

علي ته په بي عقل ويلو سره علي او ټول ډیر حيران سول بيا د اشرف خان تر سترگو اوبښکې راغلي او ويويل: ته پوهيږي چي د تيري

ورځې راهيسې پر ما شه تير سول په ټول عمر کي مي دا دوهم وار
وو چي دومره په انديښنه کي وم،

علي وويل: زه بخښنه غواړم خان صاحب،

اشرف خان چي تر سترگو يي اوبښکې رواني وې وويل: بي عقله،

وروسته يي علي په غيږ کي ونيوی او وويل: بيا داسي بي عقلې
هيڅکله ونه کي،

خو شيبې وروسته اشرف خان خپل لور ته اشاره وکړه او علي ته يي
وويل: علي دا دي وپيژندل؟

علي مسکان ته وکتل او بيا يي وويل: نه خان صاحب،

اشرف خان موسکي سو او بيا يي وويل: د ښو خلکو همدا عادت
وي چي ښه وکي او بيا يي هير کي علي در پياد يي که خو اوونۍ
مخکې تا دا په رود کي ژغورلي وه که ته هلته نه وای نو دا بي عقله
به هم اوس نه وای دلته علي دا زما لور مسکان ده،

علي وويل: هو هو پياد مي سوه څنگه ياست اغلې؟

مسکان وويل: ښه يم تاسو څنگه ياست؟

علي وويل: زه ډير ښه يم الحمدالله،

اشرف خان وويل: علي د ميلمستيا لپاره چي دي په دا حيرانونكې
ډيزاين كلاء بنايسته كړي وه د هغه لپاره مننه،

علي وويل: خان صاحب مننه بيا ولي كوي مننه خو پردي كوي خپل
نه او دا كور زه خپل كور گڼم،

د اشرف خان ميرمنې نيرجلاء وويل: علي زويه تا به سهار ناشته هم
نه وي كړي راسه يو وار ناشته وكه،

علي او نوره كورنۍ ټول دننه ولاړل كله چي ماښام سو نو مسكان
د كور د بام سر ته وختل او د بام دروازه يي وتړل او هلته يي
شاوخوا شنو مځكو ته كتل مسكان شنو مځكو ته په كتو كي غرقه
سوې وه چي يو دم يي شاته علي سلام ووايه، مسكان په دي سره
ډيره ويږيدل بيا يي وويل: اوه ودي بيرولر،

علي موسكى سو او بيا يي وويل: بخښنه غواړم اغلې،

مسكان وويل: ته ولي هغه ورځ داسي ژر ولاړي لكه چي ډير تلوار
دي وو كه څنگه؟

علي وويل: نه تلوار مي نه وو خو هلته مي اړتيا هم نه وه نوره،

مسكان وويل: خو ما به د خپلو همصنفيانو سره معرفي كړې وای،
علي وويل: زه تل يوازيتوب خوښوم د مجلسو و معرفي كيدو سره
مي نه ده جوړه كله كله چي مي ملگري ډير مجبوره كي بيا ور سره
خُم،

مسكان وويل: علي ډير يوازيتوب مه خوښوه ځكه مور په ژوند
كي حتماً دوهم كس ته اړتيا لرو،

علي وويل: خو زه اوس يوازې الله ته اړتيا لرم،

مسكان موسكې سوه بيا يي وويل: علي ستا سره هم بحث نكيري،
علي وويل: په بيلتون يي سم له حاله ووتمه: څه له غمه وم نشه څه
ميخاني كړم،

مسكان وويل: واه واه ډير بنايسته ته پوهيري علي زما د شاعري
سره زياته مينه ده خو نه يي سم ليكلای ته زما سره كمك كوي؟

علي وويل: زه هم شعرونه نسمليكلاي خو بس كله كله مي بي
اختياره له خولې وځي،

مسكان وويل: علي ايا ته پر يو چا مئن يي؟

علي وويل: نه ولي؟

مسكان وويل: ما خو اوريدلې دي چي څوک مئن وي بيا بنه
شعرونه ليکلاى سي،

علي وويل: خو مئنتوب يوازي څوک نه شاعر کوي ځني خبرې او
ځني دردونه هم د چا څخه شاعر جوړوي،

مسكان وويل: هو همداسي خو ده علي،

علي اوږده ساه وکښل او تر څو شيبو وروسته يي وويل: مسكان
شپه ناوخته ده ورسه نوره بیده سه تر ناوخته وينه پاته کيدل
ستاسو لپاره تاوان کوي،

مسكان وويل: ولي ستا لپاره لکه چي تاوان نکوي چي تر دا مهاله
ويني يي،

علي موسکى سو بيا يي وويل: زه خو نه بديرم زه د خوب کمزوري
نلرم،

مسكان وويل: ولي ته لکه چي د يو بلي دنيا څخه راغلى يي؟

علي په موسکا وويل: هو همداسي يي وبوله،

مسکان و خندل او بيا روانه سول او علي ته يي ښه شپه وويل کله
چي د بام دروازې ته ور ورسيدل نو يو دم ودريدل شو شيبې يي د
بام دروازې ته کتل وروسته يي دروازه خلاصه کړل او لاندي کښته
سول،

سردار خان وويل: نه پوهيږم دا بدبخته د کمه سو اول يي زما ورور
او کسان پر ډير بد حال کړل را او نن يي بيا زما د قاجاق سامان
پوليسو ته پلاس ورکي،

د سردار خان يو نفر وويل: خان صاحب که ستا خوښه وي يوه
حمله به بله پر وکو،

سردار خان وويل: يا بيا داسي يي عقلي ونه کي اوس يي زما خو
موټران پوليسو ته پلاس ورکړل که بيا خبر سو چي مور حمله پر
کوو نو ټول کاروبار به مي را برباد کي،

خو شيبې وروسته سردار خان ته زنگ راغلی سردار خان جواب
ورکي: بلي زويه څنگه يي ښه؟

زوی يي وويل: هو بابا ښه يم تاسو هم ښه ياست،

سردار خان وويل: هو زويه تر دي مهاله ښه يم،

زوی یی وویل: بابا ستا لپاره یو ډیر ښه خبر لرم چي درلر درته وبه
یی وایم،

سردار خان وویل: همدلته راته ووايه زویه،

زوی یی وویل: نه بابا ډیر غټ کار می ستا لپاره کړیدی داسي په
اسانه خو یی نه درته وایم،

سردار خان وویل: نو ژر راسه زویه او دا ښایسته خبر راباندي
واوره،

زوی یی وویل: سمدېه بابا په دا خو نیږدي ورځو کي درځم،

د سهار د لمر شغلې خپري سوې وې او مرغانو خپل سندرې پای ته
ورسولي اشرف خان د خپل تجارت د ملگرو سره په څه خبرو
مصروفه وو خو شیبې وروسته علي د خپل اطاق څخه راووتی کله
چي اشرف خان ته ور رسیدی نو د اشرف خان ملگري ولاړل
اشرف خان څه ستومانه او پريشانه معلومیدی او د غم ساوې یی
کنبلې علي تر سلام وروسته وویل: څه خبره ده خان صاحب داسي
پريشانه معلومیږي؟

اشرف خان وويل: شه درته ووايم علي دا شو كلونه كيږي تجارته مي په تاوان كي روان دي شه وخت مخکې مي ډيره دوا راوړې وه چي دهغه د جملې شخه شه اندازه خرشه سول خو د دا نورې دوا خرخولو ته زيات وخت پکار دي خو د دوا تاريخ ته ډير لږ وخت پاته دي که په دي لږ وخت کي دوا نه سوه خرشه نوزه به ډير زيات تاوان وکم،

علي وويل: دا خو دومره موضوع نه ده چي تاسو دومره زيات ورته پريشان ياست د دوا تر تاريخ پوره کيدو پوري په تلويزيونانو، راډيوگانو کي اعلان ورکوه چي هر خومره دوا خرشه سوه هغه خرشه که د پاته دوا لوحه او معلومات ور واپوه او د خطرناکو حيواناتو او حشراتو د وژلو ټاپه او معلومات پر ومبيلوه دا بي ستاسو مشکل حل،

اشرف خان د علي مشورې ته ډير په تعجب کي سو او دهغه مشوره بي ډيره خوښه سوه او علي ته يي وويل: ډير ښه علي افرين ډير ښايسته نظر دي خو هوزه دا کار ټول تاته سپارم،

علي وويل: زه؟

اشرف خان وويل: هو علي ته او په بدل کي چي بي هر خومره
پيسې ته غواړي او هر شي چي غواړي درکوم يي،

علي وويل: نه نه خان صاحب زه صرف ستا پر منځ خدا غواړم نور
هيش نه،

اشرف خان وويل: علي که ته زما دا کار وکي نو ما به د ډير لوی
تاوانه خلاص کي،

علي وويل: هر څه خو د الله له طرفه دي زه به خپل د بنده گي
کوبنښن وکم تاسو درځي زه خوشيږي وروسته پسي درځم دفتر ته،

اشرف خان وويل: خو زما سره به په موټر کي ولاړ سي،

علي وويل: نه دلته مي کلې کي څه کار دی بيا وروسته پسي درځم،

اشرف خان وويل: يو موټر به در پرېردم هغه در سره بوځه،

علي وويل: نه نه خان صاحب زه موټر ته اړتيا نلرم د ملگري سره
درځم،

اشرف خان وويل: سمده علي چي څنگه ستا خوښه وي،

علي د کور څخه ووتی تر څه تگ وروسته يي تر يو درختې لاندي
يو ځوان وليدی کله چي ور نيردي سو نو هغه غوښتل د هيروينو
نشه وکي علي ورته وويل: ايا په دي سره به ستا غمونه او مشکلات
حل سي،

هغه ځوان د علي په ناڅاپي رغ ډير ويبریدی بيا يي تر څو شيبو
وروسته په ژړا وويل: څه وکم علي وروره د ژوند مشکلاتو دومره
پر سر اخیستی يم چي د هيرولو لپاره يي مجبوره سوم چي دا چم
وکم،

علي وويل: سديسه که ته د يو ميري مخته يو لرگی کښيردي هغه
څه کوي؟

سديس وويل: هغه د هغه لرگي څخه مخ اړوي او پر بل طرف ځي،
علي وويل: که ته هر وارې د هغه ومخته لرگی کښيردي هغه مخ
ځني اړوي نو چي دومره کوچنی حيوان لا ماته نه مني نو ته ولي
ماته مني د ژوند د مشکلاتو سره وجنگيږه هيڅوک مه پرېرده چي
ستا په ژوند کي ستا د نا آرمی سبب سي يو عالم وايي مور خپل کور
ته غل نه پرېردو تر څو د کور شيان مو وينسي نو هغه افکار او
ستونزې ولي ځانته پرېردو چي زمور خوشحالی زمور څخه غلا

کي سديسه دا نشه يي د حل لاره نه ده نشه ستا مشکلات نور هم زياتوې نور دي هم په ستونزو کي اچوې دوست او دوښمن درڅخه ورک کوي،

سديس وويل: ته خو صحې وايي علي وروره خوزه غواړم چي ددي ستونزو څخه ځان خلاص کم خو په هيڅ ډول نه خلاصيرم غوښتل مي کاروبار شروع کم خو پلار پيسې نه راکوي خو چي کور کښينم وايي چي کار ولي نکوې نو ته ووايه علي وروره زه څه وکم؟
علي وويل: آيا ته په رښتيا غواړي کار وکي؟

سديس وويل: هو علي وروره،

علي خپل جيب ته لاس کي او خو بستې پيسې يي را وکښي او سديس ته يي وويل: دا واخله کار په شروع که خو هو که خبر سوم چي پر بي ځايه شيانو در څخه ولاړې نو بيا به ډير درڅخه خوابدې سم او هو زه پر تا باور لرم زما باور مه راماتوه،

سديس د علي لاسونه په خپلو لاسو کي ونيول او په ژړا يي وويل:
يا علي وروره هيڅکله نه،

علي سديس په غير کي ونيوی او ورته وويل: ژاړه مه،

کله چي علي پر خپل لار او سديس پر خپل لار روان سول نو تر
خو شيبو وروسته سديس يو دم ودریدی او د ځان سره يي وويل:
علي وروړ څنگه خبر سو چي زه د مشکلاتو له وجې نشه کوم هغه
ته خو زما په اړه هيڅ معلومات هم نه وه،

کله چي سديس شاته وکتل نو علي تللی وو سديس هلته خو شيبې
حيران ولاړ وو او بيا ولاړی، اشرف خان په خپل دفتر کي علي ته
انتظار وو اشرف خان په فکر کي وو چي علي ته خو زما دفتر هم
نه دی ورمعلوم نو څنگه به يي پيدا کي په همدې فکر و کي د دفتر
څخه دباندې ووتی او خپل مرستيال ته يي وويل: قریشي! ورسه
ساتونکو ته ووايه که علي نامی ځوان راغلی نو هغه زما دفتر ته
راواستوی او راگرځوی يي مه او مه هم تلابې په کبې کوی زه يو
وار د بازار خواته ځم بيرته ژر راحم ته زما دفتر ته ورسه که علي
راغلی هغه ته راپور او معلومات ورکه،

قریشي وويل: سمده صاحبه،

وروسته اشرف خان ولاړی او قریشي ساتونکو ته تر سپارښتنې
وروسته د اشرف خان په دفتر کي علي ته انتظار سو د ډير انتظار
وروسته قریشي غوښتل د دفتر تشناب ته ولاړ سي نو ځکه يي د

د دفتر دروازه په ځان پسي قلف کړل کله چې قریشي تشناب ته ولاړی شو شیبې وروسته بیرته راووتی گورې چې په دفتر کې علي ناست دی کله چې علي قریشي ولیدى نو سلام یې ورته ووايه او بیا یې ورته وویل: زه علي یم د خان صاحب ملگری خان صاحب به زما په اړه درته ویلي وي؟

قریشي وویل: هو هو راته ویلي یې دي خان صاحب په کوم کار پسي ولاړی هغه به هم اوس را ورسیري تاسو کښینی استراحت وکړی،

علي وویل: د کمپنۍ راپور او معلومات راکه بس ده استراحت مو ډیر کړیدى اوس به یو څه کار وکړو،

قریشي و علي ته ټول معلومات ورکړل بیا قریشي غوښتل په څه نورو اسنادو پسي دباندي ووځي کله چې د دفتر دروازه ته ور ورسیدى نو ویلیدل چې دروازه قلف ده قریشي حیران سو چې دروازه قلف ده نو علي څنگه دننه راغلی قریشي په همدې فکر کې وو چې په دې وخت کې اشرف خان هم را ورسیدى قریشي د اشرف خان سره په خبرو اخته سو وروسته قریشي ولاړی او اشرف خان دفتر راغلی او د علي سره یې تر روغبر وروسته یې د دوا په اړه

بحث شروع کی علی تر معلوماتو اخیستلو وروسته د دوا په فروش رسولو شروع وکړه د دوا تر تاریخ پوره کیدو پورې ډیره دوا خرڅه سوه اشرف خان ډیر خوشحاله وو وروسته علي پاته دوا د حیواناتو او حشراتو د وژلو لپاره لابراتوار ته واستول تر معلومات وروسته دا دوا د ضررناکو مچانو او ملاریا لپاره ډیره گټوره ثابته سوه تر لוחو اړولو وروسته یې بازار ته وړاندې کړه او په لږ وخت کې ټوله دوا رانیول سوه کله چې ټوله دوا خرڅه سول نو اشرف خان او قریشي په خپل دفتر کې حسابونه کول چې لږ وروسته علي راغلی دفتر ته اشرف خان د هغه په لیدو موسکی سو او بیا یې علي نیږدې ځانته راوغوښتی او د ۱۲۰ لکو پیسو چیک یې ولیکی او علي ته یې ورکی علي وویل: دا څه دي خان صاحب؟

اشرف خان وویل: دا ستا برخه ده علي تا چې زما سره د دوا په فروش کې مرسته وکړه زه دي د ډیر لوی تاوان څخه وساتلم او بله خبره دا چې ماته دي لس چنده زیاته گټه را ورسول چې د هغې گټې څخه مي صرف تاته یوه برخه درکړه زیاتې نه دي،

علي وویل: خان صاحب که تاسو ما پردی بولی نو دا پیسې راکه او که مي خپل بولی نو بیرته یې واخله،

اشرف خان وويل: علي ته ماته زما د خپل سکه زوی پخیر جوړ
سوی يي خپلوې پر ځای ده خو اړتیا هر څوک لري ته به هم په
ژوند کي ډیرې اړتیاوې لري چي د هغو پوره کولو لپاره پیسو ته
اړتیا ده،

علي وويل: خان صاحب زه هیڅ اړتیا نلرم کم څه ته چي اړتیا لرم
هغه صرف یو خدای راکولای سي تاسو دا پیسې په کلې کي پر یو
روغتون جوړولو مصرف کی،

اشرف خان وويل: علي روغتون زه پخپلو پیسو جوړوم هغه زما په
پلان کي دی خو دا ستا پیسې به ته حتماً اخلي،

علي وويل: خان صاحب زه تاسو ته ډیر احترام لرم خو زه تر خپلې
خبرې هیڅکله نه يم اوښتی ستاسو د پاره به صرف یو څه واخلم
نور تاسو پر روغتون ولگوی،

اشرف خان وويل: سمده علي چي څنگه ستا خوښه وي خو ته به
هم زما یو شرط مني؟

علي وويل: څنگه شرط خان صاحب؟

اشرف خان وويل: دنن شخه به ته زما د ټول کاروبار مشاور يي او زما ټول کاروبار به اداره کوي،

علي وويل: خان صاحب زه په يو ځای کي تر يو کال يا يونيم کال اضافه نه يم پاته سوی کله يو ځای کله بل ځای تر هغه وخته چي ستاسو سره يم پر مخ به يي يوسم خو تر هغه وروسته به بيا تاسو هم گيله نه راخه کوي او نه به هم ما راگرځوي،

اشرف خان وويل: سمده علي خو ته ولي ځي زمور شخه ايا کوم تکليف درته رسيدلی دی که څنگه؟

علي وويل: نه نه خان صاحب هيڅ تکليف نه دی را رسيدلی خو چيري چي زما اړتيا تر تاسو ډيره ليدل کيږي نو بيا زه هلته ځم،

اشرف خان وويل: زه پوه نسوم علي؟

علي وويل: بيا به پر کراره بحث وکو خان صاحب،

اشرف خان وويل: سمده علي خو واخله دا خالي چيک چي هر څومره پيسې پکښي ليکي وييلکه زه به يي در امضاء کم،

علي د اشرف خان څخه چيک واخيستی او شل لکه يي پکښي وليکلې او تر څنگ يي يو خط هم وليکي او دواړه يي د خط په يو پاکټ کي واچول،

محيب په کتاب لوستلو مصروف وو چي کوچنی لور يي ورته راغلل او وويل: بابا بابا ماته يو جوړه نوې کالې او بوتونه راوړه چي کله بازار ته ولاړ سي،

محيب وويل: سمده لورکي چي معاش مي راووځي درته رابه يي وړم،

لور يي وويل: بابا زه يي سبا غواړم،

محيب وويل: خو اوس پيسې نسته راسره لورکي،

لور يي وويل: سمده بابا چي پيسې دي پيدا کړي بيا يي راته رانيسه،

محيب وويل: سمده زما گرانې شهزادگي،

د محيب لور ولاړل او محيب کتاب کښيښوی او خپل اطاق ته د مخ پريولو لپاره ولاړې کله چي د اطاق څخه راووتی نو د مخ وچولو پر وخت يي پر ميز پاکټ ته پام سو کله چي يي را واخيستی او خلاص يي کي نو ويليدل چي يو د شلو لکو چيک او

بل خط پکښې پروت وو محیب ډیر حیران سو کله یې چي خط
خلاص کی او ویوايه نو تر سترگو یې اوبښکې روانې سوې او خط
یې میچ (بنگل) کی او بیا یې خپل مور ته ور ناره کړه....،

قریشي او علي ماښام تر ډیره په دفتر کي ناست وه وروسته قریشي
وویل: علي ناوخته کیږي ته څه وخت ځي کور ته؟

علي وویل: وختې دی ولاړ به سم،

قریشي وویل: تاسو به د خان صاحب سره اوسېږی علي؟

علي وویل: بلي هو،

قریشي وویل: د صاحب کور خو ډیر لیري دی نو ته څنگه ځي
موټر هم نلري؟

علي وویل: زه تللی سم،

قریشي وویل: زما کور دلته په ښار کي دی نن زما سره پاته سه،

علي وویل: نه مننه نیت مي دی چي نن به خپل اصلي کور ته ولاړ
سم،

قریشي وویل: د اصلي کور څخه دي مطلب،

علي وويل: چيري چي يوازي زه اوسپرڻم،

قريشي وويل: نو تاسو بل کوم خپل نلری چي ور سره و اوسپري،

علي موسکی سو بيا يي وويل: قريشي تاسو بيخي ډيرې پوښتنې
کوی،

قريشي هم موسکی سو او ويويل: بخښنه غواړم علي،

علي وويل: شپه ناوخته سوه تاسو ورسې دفتر بيا زه قلفوم وروسته
پسي درځم،

قريشي د علي څخه خدای په امانی واخيستی او د دفتره څخه ووتی
په لاره کي قريشي د يو مارکيت مخته موټر ودروی او د کور لپاره
يي سوداوي راواخيستی کله چي يي سودا پوره سوه نو بيرته موټر
ته راغلی او روان سو په لاره کي يي ميرمني زنگ ور ته راووهلی
او ورته ويويل: سرپه هغه د کوچنيانو شيدې دي هيرې نسي،

قريشي وويل: را اخيستي مي دي،

ميرمني يي وويل: او هغه زما سينگار شيان دي هم هير نسي،

قريشي وخنډل او ويويل: هغه مي اول راواخيستل،

قريشي او ميرمن يي په بانډار اخته وه چي په دې وخت کي د قريشي سترگې ليري پر يو نفر ولگيدلې چي د سرک تر څنگ روان وو قريشي فکر وکي چي علي دى خو هر څومره چي ورنيردي کيدى نو قريشي مطمئن کيدى چي دا علي دى کله چي قريشي ور رسيدى هغه نفر راسته لاس ته په يو غټه دروازه ننوتى، قريشي چي کله هغه ځاى ته ور ورسيدى نو د هغه ځاى د دروازې پر سر لويه لوحه وه چي قبرستان پر ليکى وو قريشي ډير حيران سو بيا يي ميرمنې ته وويل: زهرا بيا وروسته خبرې کوو،

قريشي تليفون بند کى او د قبرستان مخته ودريدى او د موټر څخه راکبته سو کله چي د قبرستان خواته ورغلى دروازه يي خلاصه کړل او دننه ور ننوتى چي وويني چي دننه چي ولاړى دا نفر څوک وو او دلته څه کوي، قريشي په قبرستان کي شاوخوا گرځيدى شاوخوا يي کتل د قبرستان په ځينو ځايو کي توره تياره او د کاغيو او ځينو نورو حيواناتو رغونه وه خو هيڅوک نه معلوميدل قريشي د قبرستان تر منځه راغلى وو غوښتل يي چي بيرته ووځي ځکه څوک نه وه قريشي فکر وکي چي شايد زما سترگو اشتباه کړي وي کله چي بيرته د قبرستان د دروازې پر طرف روان سو نو يو دم يي د يو قبر د شناختې پر ډبرې سترگې ولگيدلې د هغه په ليدو د قريشي

بدن په رپرديدو سو د پښو او بدن حرکت يي د لاسه ورکي غوښتل
يې چي د دروازې پر طرف وځغلي خو د شاه طرفه يو چا ونيوی
قريشي لوبه چغه وکړه،

سهار اشرف خان او کورنۍ يي د کور د بام پر سر ناسته کول چي
خو شيبې وروسته اشرف خان د بدن د حرکت لپاره ولاړ سو او
شاوخوا گرځيدی چي ليري يي پر علي سترگې ولگيدي چي د کور
پر طرف را روان وو علي پر لاره د کليوالو سره په موسکا مرسته
او همکارې کول هر کليوال چي به علي ليدی نو د روغېر لپاره به
يې هغه ته مخته ور ځغستل اشرف خان ددي په ليدو موسکی سو
او د علي سره د کليوالو مينې ډير خوند ورکي او ډير خوشحاله سو
کله چي علي کلاء ته راغلی نو اشرف خان خدمتگار ته وويل:
ورسه علي ته ووايه چي لوړ راسه،

خو شيبې وروسته علي لوړ بام ته راپورته سو او د ټولو سره يي
روغېر وکي بيا اشرف خان ورته وويل: علي هسي نه دا کليوال تا
ددې کلې مشر وټاکې،

علي موسکی سو بيا يي وويل: ولي خان صاحب؟

اشرف خان وويل: ته چي هلته پر لارې را روان وې ما درته کتل چي کليوال دې په ليدو ډير خوشحاله کيدل د هغو مينه چي مي ستا سره وليدل نو ځکه مي وويل چي دا خلک به تا ددې کلې مشر وټاکې نن سبا دې په ټول کلې کي ډير صفتونه کيږي،

علي موسکي سو بيا يي وويل: نه خان صاحب ددې کلې خلک خپله ښه خلک دي نو ځکه زما صفت کوې او بل دا چي تر ما تاسو ډير څه ددې کلې لپاره کړيدي ددې کلې د مشرتوب حق يوازې تاسو لري،

اشرف خان او علي وروسته پر خپل کاروبار خبرې شروع کړي علي د اشرف خان د کاروبار لپاره ډير ښه ښه کامياب پلانونه اشرف خان ته وړاندې کړل اشرف خان د پلانو په اوريدو ډير خوشحاله سو د خبرو په جريان کي د اشرف خان تلفون ته زنگ راغلی کله چي اشرف خان تلفون ته جواب ورکي نو مخ يي بل ډول سو او په حيراني يي وويل: څه!؟،

کله چي تلفون بند سو نو علي وويل: څه وسوه خان صاحب خيريت خو به وي د چا تلفون وو؟

اشرف خان وويل: د دفتر څخه تليفون وو ويل قريشي د تير ماښام
راهيسي ورك دى هيڅ درك يي نسته،

علي ډير حيران سو بيا يي وويل: څه قريشي ورك دى خو ماښام تر
ناوخته پورې زما سره وو بيا ما ورته وويل چي ته ولاړ سه زه
وروسته ځم دى ولاړى او زه په دفتر كې پاته سوم،

اشرف خان ډير حيران وو بيا يي وويل: قريشي د ډير وخت څخه
زما سره راسره دى ډير ښه ځوان دى چاته يي بد نه دي ور رسولې،
علي وويل: زه مطمئن يم چي قريشي به خپل كور ته بيرته سلامت
راځي،

ورځې او شپې تيريدي يو ورځ اشرف خان علي ته وويل: علي د كله
چي ته زما سره يو ځاى سوى يي د هغه راهيسي سردار خان زما
سره بيا شخړه نه ده كړي لكه چي ډير دي د سختې گوتې نيولى دى؟
علي وويل: نه خان صاحب سردار خان اوس هم غواړي تا تر پښو
واچوي هغه كوښښ كوي چي ستا كمزورې پيدا كي او هغه اوس
ستا كمزوريو ته ډير نيردي سويدي،

اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: خنگه کمزوري زه پوه نسوم
علي؟

علي وويل: خان صاحب ته دومره په کاروبار کي مصروفه يې چي
خپل کورنۍ دې د ياده ايستلې ده تا دا هم هير کړيدي چي ته يو
لور هم لري،

اشرف خان ډير حيران سو بيا يي وويل: ولي څه خبره ده علي زما
لور څه کړيدي؟

علي وويل: دا خو بايد تاته معلومه وای چي ستا لور څه څه کوي؟
اشرف خان وويل: هغې خو په بناړ کي پوهنتون وايه،

علي وويل: ايا تاسو په دي خبر ياست چي هغې په پوهنتون کي د
چا چا سره ليدل او چيري چيري تله يا تاسو دا خبر نه اخیستی که
مو اخیستلای نو تاسو به په دي هم خبر وای چي په هغه ورځ چي
ستا لور په رود کي غرقيدل په هغه ورځ دا په رخصتۍ ستاسو بيله
اجازې تللې وه،

اشرف خان وويل: علي هر څه واضح ووايه چي څه خبره ده ستاسو
د خبرو مطلب څه دی؟

علي وويل: ورسه د هغې څخه يې وپوښته،

اشرف خان ډير پريشانه سو بيا يې علي ته وويل: زما سره راځه!

کله چي علي ور سره روان سو نو اشرف خان د مسکان اطاق ته ورغلی او هغې ته يې وويل: مسکان لورې تا په پوهنتون کي د چا چا سره ليدل؟

مسکان حيرانه سوه چي څه پيښه سویده نويي وويل: ولي څه خبره ده بابا؟

اشرف خان په غوسه وويل: زما په پوښتنه کي پوښتنه مکوه زما د سوال جواب راکه!

مسکان وويل: زما د پوهنتون همصنفيانې او زما ځنې نورې ملگرې وې چي ما به کله کله ور سره ليدل،

اشرف خان وويل: بل دي د هيچا سره نه ليدل؟

مسکان وويل: يا بابا،

اشرف خان علي ته مخ ور واړوی بيا علي و مسکان ته وويل: هر ماښام تا پر پنځه بجې د چا سره ليدل د ليلې شاته؟

مسکان ډیره وارخطاء سول او بدن يي په ریزډیدو سو په ریزډیدلې
اواز يي وویل: د هییچا سره مي نننه لیدل،

اشرف خان چي کله مسکان وارخطاء ولیدل نو پوه سو چي کمه
خبره سته نو ډیر په غوسه سو او مسکان ته يي ډیر په غوسه وویل:
رښتیا رښتیا راته ووايه چي د چا سره دي لیدل؟

مسکان ډیره ویریدل نو ځکه يي رښتیا وویل: هغه د سردار خان
د زوی کامران سره،

اشرف خان نور هم ډیر په قهر سو او مسکان يي تینگه
چپلاخه(څپیره) پر مخ ووهل او ورته وپویل: افرین دې سي
درباندي د پلار د دوښمن د زوی سره دي مينه شروع کړه راته تا د
هغه سره مينه نه بلکې د پلار عزت دي پر خرڅ کی او د خپل پلار
عزت او سر دي د هغه د پلار په پښو کي ور وغورځوی،

د مسکان تر سترگو اوبښکې روانې سوې بيا اشرف خان وویل:دا
زما غلطې ده چي ته مي هلته يوازې او بيله څاره ايله کړې وې ما
پر تا باور کړی وو چي زما لور به زما عزت هيڅکله پایماله نکي
هغه د نورو انجونو څخه جلا ده خو نه وم خبر چي هغه لور به
مي عزت ليلام کي،

علي وويل: مسكان كامران ستا سره مينه نكوې بلکې هغه غواړې
چي ستا پواسيطه ستا د پلار عزت خپل پلار ته ډالۍ کي بيا به ستا
په وهلو او ډبولو ستا پلار شيبه په شيبه وژنې،

اشرف خان وويل: نه پوهيږم کمه گناه مي کړي وه چي داسي لور
خدای راکړه چي سر مي په لور نسو خو کښته سو،

کله چي اشرف خان دا خبرې کولې نو په دي وخت کي د مسكان
تليفون ته د کامران زنگ راغلی اشرف خان د مسكان د لاسه
تليفون واخيستی چي ويليدل چي د کامران زنگ وو نو تليفون يي
د قهره د مخکې وويشتی او مات يي کی او ويويل: د نن څخه ستا
دباندي وتل تليفون او هر څه بند دي،

اشرف خان دا وويل او د مسكان د اطاقه څخه ووتی او د مسكان
د اطاق دروازې ته يي قلف ور واچوی نيرجلاء وويل: څه خبره ده
سړيه ولي داسي په قهر يي؟

اشرف خان وويل: ورسه د هغې لور څخه دي يي وپوښته چي د
پلار عزت يي د هغه د دوښمن سردار خان په پښو کي ور
وغورځوی د هغه د زوی سره مينه راته کوي دا خو ښه سو چي علي

زه خبر کرم که نه نو خدای خبر چي سردار خان به شه شه را کړی
وای،

نیرجلاء ډیره حیرانه سوه بیا یې وویل: ما نه درته ویل چي دا انجلی
یوازې مه ایله کوه خو تا به ویل چي یا زما لور د نورو انجونو پخیر
نه ده زما لور داسي ده و هاسي ده اوس دي نتیجه ولیدل،

اشرف خان په دفتر کي په دي خبره ټوله ورځ پریشانه وو چي د
هغه لور د هغه د دوښمن د زوی سره مینه کوي علي به کله کله د
اشرف خان پام بلي موضوع ته وگرځوی ترڅو اشرف خان
تشویش ونکي کله چي ماښام سو نو اشرف خان او علي د کور پر
طرف روان سول کله چي کور ته ورسیدل نو په کور کي ټول ډیر
پریشانه وه اشرف خان وویل: څه خبره ده ولي داسي پریشانه
یاست؟

نیرجلاء وویل: سپړه مسکان په کور کي نسته هغه د کوره وتلې
ده،

اشرف خان ډیر حیران سو او ډیر په قهر سو کور ته ننوتی او
توپک یې را واخیستی او وویل: نن خو د سردار خان هیڅوک نه
ور پرېږدم،

خو ټولو ونيوی اشرف خان ټول د ځان څخه ليري کړل او د کوره
څخه راووتی کله چي علي ته ور نيږدي سو نو علي ونيوی او ورته
ويويل: ودريږه خان صاحب!

اشرف خان وويل: علي ما پريږده نن به يا زه وژل کيږم يا سردار
خان،

علي وويل: يو وار زما خبره واوړه بيا چي هر څه کوي ويکه،

اشرف خان ودریدی او علي ته يي وويل: ښه وايه،

علي وويل: که ته په سردار خان او زوی يي يو چم وکي نو ستا د
لور په زړه کي به تاته تل نفرط وي او هغه به ستا څخه تل همداسي
تښتې ما خو هم همدا غوښتل چي مسکان د دوی کور ته ورسې
ځکه چي هلته به دا د زوی او پلار په هدف خبره سي،

اشرف خان وويل: خو علي هغه...،

علي وويل: خان صاحب په ما باور ولره ستا په لور به هيڅ هم
نکيږي او هيڅوک به هلته نه ورځي سبا ته مسکان زه خپله راوړم،

اشرف خان بيرته کور ته وگرځیدی او توپک يي وغورځوی،
مسکان د سردار خان په کور کي وه سردار خان ډير خوشحاله وو

کله چي د سردار خان زوی کامران د مسکان سره د بانډار څخه فارغه سو نو دباندې راووتی او په مسکان پسي يي دروازه را وتړل سردار خان خپل زوی ته وويل: افرین زويه تا زما سر را لوړ کي.....، سردار خان او زوی يي په خبرو سره اخته وه او مسکان په اطاق کي ناسته وه چي په دي وخت کي د اطاق دروازه باد ووهل څه اندازه خلاصه سوه مسکان فکر وکي چي کوم چا راپورې وهل نو ځکه ور ولاړه سوه چي وگوري څوک دی کله چي دروازې ته ور ورسيدل نو ويکتل هيڅوک نه وه ټول دباندې ناست وه، مسکان کرار کرار په زينو کي راکښته سول او د دباندې بانډار ته يي غوږ ونيوی ټول ډير خوشحاله معلوميدل بيا سردار خان وويل: اوس به د اشرف خان څخه د هرې بدی بدله اخلم هغه ته به د سپې پڅير طوق ور واچوم او شاوخوا به يي په کلې کي را وگرځوم،

ددي خبرو په اوریدو د مسکان بدن په رپرديدو سو او ډيره وييريدل بيا سردار خان کامران ته وويل: زويه ستا نقلې مينې ماته ډيره خوشحالي راپه نصيب کړل،

کامران وويل: دا هر څه خو مي ستا څخه زده کړيدي بابا چي مازې زه د مسکان سره واده وکم نو د هغې څخه به د کور مزدوره

جوره کم داسي بد حالت به باندې راولم چي پلار يي په ليدو مړ سي،

د کامران د خبرو په اوريدو مسکان نوره هم وبيريدل او پوه سول چي کامران ددي سره مينه نه بلکې چم کړيدی او غوښتل يي چي ددي پواسيطه اشرف خان برباد کي مسکان ددي خبرو په اوريدو د بدن حرکت او سد د لاسه ورکړی وو او پر شا روانه سول چي په دي وخت کي يي لاس د کوم لوبښې سره ومبښتی او هغه پر مخکځه ولويدی په دي سره ټول چپ سول او کامران ور وځغستل کله چي ور ورسیدی نو ويليدل چي مسکان هلته ولاړه وه،

کله چي سهار سو نو سردار خان چي د کور په مينځ کي ناست وو تلفون ته يي زنگ راغلی کله چي سردار خان جواب ورکی نو ډير په قهر پر ځای ودریدی او ويويل: دا ته څه وايي بي غيرته داسي نسي کيدای،

ټول ډير حيران سول چي څه وسول کامران رانبردي سو او پلار ته يي ويويل: څه خبره ده بابا؟

سردار خان د ډيره قهره کامران يو ټينگه چپلاخه پر دا مخ ووهلی بيا يي ويويل: بي غيرته دا ټوله ستا د لاسه،

کامران وویل: خوځه وسول بابا؟

سردار خان وویل: د هغه بي غيرته اشرف خان خواخوږي علي تير ماښام زما د ميليون هاوو هيروينو ته اور ور اچولی دی ما ټوله سرمايه په هغو لگولې وه دا کور مي لا ورته په گروې کړی وو زه برباد سوم تباہ سوم،

په دي وخت کي د سردار خان د کور د دروازې څخه علي ور برغ کړه او ويويل: سردار خانه ما نه وه درته ويلي چي نور سم سه او د اشرف خان د کورنیه لاس واخله خو تا زما خبره ونه منل زه پوهيدم چي ستا زوی به د اشرف خان کور ته ورځي او مسکان به د ځان سره راوړي خو ما بس ستا برباديدو ته بهانه لوتول نو ځکه مي ستا زوی نه راوگرځوی که نه ما به هلته پر هم هغه ځای ستا زوی در وژلی وای اوس په سمه درته وایم چي مسکان راپرېرېده که نه تر دي به دي هم بدتر کم،

سردار خان وویل: داسي يي چيري در پرېردم چي اشرف خان زما ټول تاوان رانکي،

علي وویل: سردار خانه ته اشرف خان نه ما برباد کړی يي او زه تاته تاوان نسّم درکولای ځکه ما ته دوه وارې خبر کړی وې چي د

اشرف خان د کورنيه لاس واخله خو تا ونه منل دا ستا خپله غلطي ده نو تاوان به يي هم ته خپله مني او پاته خبره د مسکان سوه هغه خو به په هره ډول چي وي زه يي ددي ځايه بيايم ځکه ما يي د پلار سره وعده کړيده،

د سردار خان ورور چي گوډ گوډ هم کيدی سردار خان ته وويل: لالا هغه انجلی ور پرېرده ددي هلک سره ځان مه اچوه که نه دا اوس چي روغ بدنونه او ژوند لرو دا به هم راباندې ودروي، سردار خان هم وييریدی نو ځکه يي خپل زوی ته وويل: ورسه هغه انجلی ور پرېرده،

کامران هم مسکان د اطاق څخه راويستل او د علي پر طرف يي ور پرېښوول کله چي مسکان علي ته راورسيدل نو سترگې يي د اوبنکو ډکې وې او تر خولې يي وينه بهيدل، علي د مسکان د اوبنکو او وينو په ليدو ډير په قهر سو بيا يي مسکان ته وويل: ايا ته دوی ووهلې؟

مسکان په ژړا سر وښوروی چي هو بيا علي وويل: کم يوه ووهلې؟

مسكان د سردار خان زوی کامران ته لاس ونيوی، علي مسكان ته
وويل: دباندې موټر ولاړ دی په هغه کي کښينه زه درځم تر شاه مه
گوره،

مسكان د موټر پر خوا روانه سول او علي د کامران پر خوا ور روان
سو کامران او د سردار خان نور کسان يې ډير زيات ور ووهل کله
چي کامران تر مرگه ورسیدی نو سردار خان علي ته وويل: هيله
کوم زويه پري ايرده زما داغه يو زوی دی،

علي کامران پرينوی بيا علي سردار خان ته وويل: لعنت پر داسي
نارينه چي پر يوې مظلومې لاس پورته کوي دا څنگه نارينتوب دی
تر داسي نارينه خو يو حيوان لاسه دی لږ تر لږه تر ځان په
کمزورې خو لاس نه پورته کوي،

علي دا خبرې وکړي وروسته د سردار خان د کوره ووتی او په موټر
کي کښينستی او روان سو د مسكان تر سترگو اوبښکې روانې وې
بيا يې وويل: علي ما کور ته مه بيايه زه نور په هغه کور کي هيڅ
حق نلرم ما مي د پلار عزت د خاورو سره ور خاورې کی زه به په
کم مخ د بابا سره مخ کيرم هيله کوم علي ما کور ته مه بيايه،

علي وويل: مسكان چي تاته د خپلې غلطۍ احساس وسو همدا
كفايت كوي ښه وو چي ته مخكې د پلار او زوى په چم خبره سوې
كه نه نو ټول ژوند به دې لاسونه مښلاى چي دا په څه غضب اخته
سوم چي تير سوه هغه به هير كوزه خان صاحب پوه كوم،

خو شيبې وروسته مسكان او علي كور ته را ورسيدل د كورنۍ ټول
غړي د هغو مخته راغلل مسكان زړه نسواى كولاى چي د موټر
څخه راكښته سي د پلار څخه بيريدل خو څو شيبې وروسته علي د
موټر دروازه ور خلاصه كړل مسكان ته يي خپل لاس ونيوى
مسكان هم خپل لاس د علي په لاس كي وركى كله چي مسكان خپل
لاس د علي په لاس كي وركى نو د مسكان ټوله بیره ختمه سول او
د راحت احساس يي وكى علي مسكان تر لاس ونيول او د موټر
څخه يي راكښته كړل چي په دي وخت كي يي پلار مخته راغلى
چي ډير په قهر وو، علي اشرف خان ته وويل: خان صاحب مسكان
چي كومه غلطې كړي وه د هغه سزا دې وليدل هيله كوم كيسه نوره
پر همدې ځاى ختمه كى،

اشرف خان چي كله د مسكان پر خوله ويني وليدي نو قهر يي كم
سو او وروسته ولاړى علي د مسكان مور نيرجلاء ته وويل: خاله
مسكان خپل اطاق ته بوځه،

مسکان خپل اطاق ته ولاړل علي د اشرف خان پر خوا ورغلی اشرف خان په تليفون کي مصروفه وو کله چي يي تليفون کات کی نو په حيرانی يي علي ته وويل: علي تا د سردار خان مالونه ټول ور وسوځول د مسکان په خاطر؟

علي وويل: بلي هو د مسکان په خاطر هم او د غيري قانونې او تاوانې کاروبار په خاطر هم ځکه چي د سردار خان د لاسه ډير ځوانان په نشو روږدې سويدي او د هغو په زياتوب کي پرمختگ روان دی،

اشرف خان وويل: او علي خبر سوم چي تا د هغه زوی هم ډير سخت ور وهلی دی؟

علي وويل: هو خو هغه پر مسکان لاس پورته کړی وو کله چي ما د مسکان پر مخ وينه وليدل نو بس عصابو مي کار پريښوی لاسونه مي هم نه راگرځيدل ما خو هغه نه پريښوی خو سردار خان وويل چي دا زما يوازینی زوی دی،

اشرف خان څو شيبې علي ته کتل او بيا يي وويل: علي نه پوهيرم ته له کمه راغلي دومره ښه خو يو نيردي خپل هم له چا سره نکوي لکه تا چي زموږ سره وکړل،

علي وويل: خان صاحب تاسو په دي خبرو ما پردي كوي او بل دا چي دا زما مسؤليت دى الله زه د همدې لپاره را استولى يم او د همدې لپاره مي د الله څخه دنيا ته د بيا راتلو اجازه اخيستي ده، اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: د بيا راتلو؟ زه پوه نسوم علي، علي تر څه ځنډ وروسته وويل: ته دا پرېرېده خان صاحب اوس د مسكان لپاره د يو ښه هلک په لټه كي سه چي دا تل خوشحاله او د هره غمه ډيره ليري وساتي چي مسكان ته د نړۍ ټولي خوشحالي ورکړي،

علي تر څه بحث وروسته ولاړ سو چي په دي وخت كي نيرجلاء چاى هم را اخيستي وې او علي ته يي وويل: علي چيري ځي كښينه چاى وڅيښه ستړى سوي به يي،

اشرف خان وويل: علي به بيا د چا د مرستې لپاره ځي دى خو تل د نورو سره په مرسته مصروف وي،

علي موسكى سو بيا يي وويل: هغه خاله د كلي شو ځوانانو نن ميلمستيا او بانډار جوړ كړيدى او زه يي ور غوښتى يم زه خو ددي ميلمستياوو او بانډارو سره نه يم جوړ خو دا چي د كلي د ځوانانو

زړه مات نسي نو په همدې خاطر ورځم تاسو او خان صاحب چای
وڅښي بيا به يې ماښام يو ځای وڅښو،

نيرجلاء وويل: اسمده علي زويه چي څنگه ستا خوښه وي،

وروسته علي د اشرف خان او ميرمني څخه يې خدای په امانۍ
واخيستی او ولاړی، اشرف خان علي ته کتل چي هغه روان وو او
د ځان سره موسکي کيدی نيرجلاء هم موسکي سوه بيا يې وويل:
فکر کوم ستا په زړه کي هم هغه خبره ده کوم چي زما په زړه کي
ده،

اشرف خان په موسکا وويل: ستا په زړه کي څه خبره ده گراني؟

نيرجلاء وويل: داغه چي زموږ د لور لپاره به تر علي بل کم ښه
هلک وي چي ور په نکاح يې کو،

اشرف خان موسکي سو بيا يې وويل: زما په زړه کي هم همدا خبره
وه گراني خو يوي خبرې ته پريشانه سوم،

نيرجلاء وويل: څه ته؟

اشرف خان وويل: د داسي انجلۍ سره به څوک واده وکي چي د
کوره تښتيدلي وي په داسي حال کي هم چي علي يې په ټوله کيسه

خبر دی که اوس نه وای په خبر خو یو بهانه به مو ورته کړی وای
چي د خپلوانو کره تللي وه یا یو بل ځای میلمه وه خو دا بدبخته
خپله علي د هغه کوره راوستل چيري چي دا ور تښتیدلي وه،

نیرجلاء وویل: علي خو زموږ د زوی پخیر دی هغه به زموږ غوښتنه
حتماً مني بایزه به یې نه گڼي ته ورته ووايه،

اشرف خان وویل: ښځې زه ځني شرمیرم بیا خو زموږ په کلتور کي
باید د هلک لخوا د انجلی د غوښتلو لپاره مرکه وسي،

نیرجلاء وویل: سر په کله چي به د اصحابو کرامو لوني لويانې
سوي ایا هغو به یو چاته د ورکولو لپاره رسول الله ﷺ ته نه راتلل؟
چي هغو سترو صحابو په دي کار کي شرم نه دی کړی نو موږ یې
ولي وکو او بل موږ ته اول دین او بیا کلتور ارزښت لري چي دین
نه یو منعه کړي نو بیا ولي دا کار ونکو،

اشرف خان وویل: ته خو ښه وایي ښځې ته خو پوهیږي چي ماته
څوک نه ووايي نو زه ډیر په غوسه کیږم داسي نه علي نه راته ووايي
او زه هغه ته په غوسه سم او په غوسه کي بد و رد ورته ووايم او
هغه موږ پریږدي او راڅخه ولاړ سي خیر یو میاشت به صبر ورته

وگو شاید د دوی دوو ترمنځ خپله مینه پیدا سي که تر یوي میاشتي وروسته يي مینه نسوہ پیدا نو بیابه ورته ووايو،

نیرجلاء وویل: صحي دی چي څنگه ستا خوښه وي،

کله چي علي د کوره ووتی او پر لار روان وو نو مسکان د خپل اطاق څخه ورته کتل او د علي په لیدو به موسکی کیدل د مسکان په زړه کي د علي لپاره مینه پیدا سوې وه خو زړه يي نسوای کولای چي ورته ووايي او د موقع په لټه کي وه چي علي ته ددې سره د واده کولو ورته ووايي خو علي د مسکان څخه ليري ليري گرځیدی، یوه شپه علي څه ناوخته راغلی کورته ټول بیده سوې وه خو مسکان د علي په انتظار د کور په پارک کي ناسته وه تر ډیر انتظار وروسته مسکان په چوکۍ کي بیده سوې وه تر څو شیبو وروسته د مسکان چوکۍ وښوریدل په دي سره مسکان یو دم راکښینستل ډیره ویریدل او پر خپل ځای ودریدل او اوږدې اوږدې ساوې يي کښلې تر څو شیبو وروسته څه آرامه سوہ کله چي يي د علي اطاق ته وکتل نو د اطاق گروف لگیدی او رڼا وه مسکان پوه سوہ چي علي راغلی دی نو د هغه د اطاق خواته ور روانه سول خو کله چي مسکان ور روانیدل نو گروف بند سو مسکان ودریدل او فکر يي وکی چي علي بیده سو نو غوښتل يي چي خپل اطاق ته ولاړه سي خو کله چي

د خپل اطاق پر خوا روانه سول نو د علي د اطاق گروف بيا ولگیدی
مسکان بيا ودریدل او غوښتل يي بيا د علي اطاق ته ور وگرځي خو
کله چي ور وگرځيدل نو د اطاق گروف بيا بند سو مسکان يو وار
بيا ودریدل او تر خو شيو وروسته يي بيا غوښتل چي خپل اطاق
ته ولاړه سي خو د علي د اطاق گروف بيا ولگیدی، مسکان په دي
سره ډيره حيرانه سول بيا يي فکر وکی چي علي ددې سره ټوکې
کوې نو ځکه د علي د اطاق پر خوا ور روانه سول په دي سره بيا د
علي د اطاق گروف بند سو، کله چي مسکان ور ورسيدل نو د علي
د اطاق دروازه يي خلاصه کړل گوري چي توره تاريخه وه مسکان
وويل: علي؟

خو چا برغ ونکی مسکان بيا وويل: علي؟

خو بيا هم چا برغ ونکی مسکان بيا وويل: علي زه پوهيرم ته زما
سره ټوکې کوې،

خو بيا هم په اطاق کي چوپتيا وه مسکان اطاق ته دننه ورغلل او د
اطاق گروف يي ولگوی کله چي يي شاوخوا وکتل اطاق کي نو
هلته هيشوک نه وه په دي سره د مسکان بدن په ريرديدو سو او په

همدې وخت کي د اطاق د گروف د بتن د بنديدو برغ سو او گروف
بند سو په دې سره مسکان يو لويه چغه وکړه چي بابا؟

د مسکان په چغه سره د کور ټول غړي راکښيستل او ټول دباندي
راووتل اول يي د مسکان په اطاق کي وکتل خو مسکان هلته نه وه
بيا ټول دباندي راووتل شاوخوا يي وکتل او د مسکان مسکان نارې
يي وهلي چي په دي وخت کي يو خدمتگار په زوره وويل: خان
صاحب!!

ټولو د علي د اطاق خواته وکتل او بيا ټول ورغلل کله چي د علي
اطاق ته ور ورسيدل نو ويليدل چي مسکان د علي په اطاق کي بي
هوبښه پرته وه، اشرف خان ژر د مسکان پر مخ اوبه ور واچولي تر
خو شيبو وروسته مسکان په هوبښ کي راغلل او بيا اشرف خان
خپل اطاق ته بوتله، کله چي مسکان څه ارامه سوه نو پلار يي ورته
وويل: څه خبره وه لوري؟

مسکان وويل: زه په پارک کي ناسته وم خو څو شيبې وروسته پر
هم هغه ځای بيده سوې وم زه بيده وم چي يو دم مي چوکۍ چي
زه پر بيده سوې وم يو چا وښورول په دي سره زه راکښيستم خو
چي ومي کتل هيڅوک نه وه خو د علي د اطاق گروف لگيدی ما

فکر وکی چي علي راغلی دی نو ځکه مي وغوښتل چي ورسم او پوښتنه ځني وکم چي ايا هغه ډوډی خوړلي ده که نه خو چي زه د علي د اطاق خواته ور روانه سوم نو د علي د اطاق گروف بند سو ما فکر وکی چي علي به بيده سوی وي نو بيرته راوگرځيدم خو چي راگرځيدم نو بيا د علي د اطاق گروف ولگیدی زه بيا ور روانه سوم خو گروف بيا بند سو.... ما فکر کوی چي علي ما ويني او توکې راسره کوي خو چي کله ورغلم نو هلته توره تاریکه وه ما چي کله گروف ولگوی نو د علي په اطاق کي هيڅوک نه وه خو څو شیبې وروسته يو لاس ما وليدی چي د اطاق گروف يي بند کی خو نفر نه معلومیدی صرف يي لاس وو!

اشرف خان ډير حيران سو بيا يي وويل: څه؟!

مسکان وويل: هو بابا هغه لاس ما خپله وليدی چي گروف يي بند کی زما د خولي لويه چغه ووتل او تر دي وروسته نوره په ځان نه يم پوه سوې،

د مسکان د خبرو په اوریدو ټول ډير پریشانه سول د مسکان د مخ بڼه هم اوښتې وه کله چي اشرف خان د مسکان پر تندې لاس ور

ونیوی نو حس بی کره چي د مسکان سخته تبه ده اشرف خان ډیر
پریشانه سو، نیرجلاء وویل: څه خبره ده سریه؟

اشرف خان وویل: د مسکان سخته تبه ده شپه هم ناوخته ده شاید
ډاکټران ټول بیده وي نه پوهیږم څه وکم؟

کله چي د مسکان کیسه تر همدی ځایه راورسیدل نو بیا بی
روحیلې او د روحیلې کلیوالو ته وویل: زه مطمئینه یم چي په هغه
ورځ ناروغه زه وم خو سختی پر علی تیریدلي،

روحیلې وویل: هغه څنگه؟

مسکان وویل: په هغه شپه زما پلار اشرف خان او کورنۍ می لا
هم په داغه تشویش کی وه چي په دی وخت کی په کور کی د
موټر برغ سو کله چي زما کورنۍ وکتل نو هغه ډاکټر وو کله چي
ډاکټر کورته راغلی نو زما پلار او کورنۍ می ډیر حیران سول بیا
زما پلار وویل: په دا نیمه شپه ډاکټر صاحب تاسو؟

ډاکټر وویل: اشرف خانه خو تاسو تلفون راته کړی وو چي زما
لور ډیره ناروغه ده کورته ژر راسه دا دی زه هم راغلم،

اشرف خان وویل: ما خو تلفون نه وو درته کړی،

ډاکټر وويل: عجه ده اشرف خانه خو ستا نمبر وو ستا اواز وو نو
خنګه تا تليفون نه دی راکړی؟

اشرف خان او ټوله کورنۍ يې ډير حيران سول بيا اشرف خان
وويل: هر چا چي درته کړیدی ډير ښه يې کړيدي تاسو بيخي پر
ښه وخت راغلاست راځی مهرباني،

بيا مسکان کليوالو او روحيلې ته وويل: په هغه ورځ علي و ډاکټر
ته زما د پلار په تليفون او اواز زنگ ور وهلی وو چي زما درملنه
وسي،

روحيلې وويل: هغه خنګه؟ او علي په دي خنګه خبر سو چي ته
بيريدلې يې او ناروغه يې؟

مسکان بيا خپله کيسه شروع کړل او وويل: کله چي ډاکټر ماته
دوا راکړل نو زه يو څه جوړه سوم خو د سهار په وخت کي مي بيا
ډيره سخته تبه سوه مور او پلار مي ډير پريشانه وه کله چي سهار
سو نو مور او پلار مي پريکړه وکړه چي ما به د پير صاحب د
زيارت ملنگ ته بيایي همدا وو چي مور د پير صاحب د زيارت پر
خواروان سولو د پير صاحب زيارت زموږ څخه يو څه زيات ليري
وو پر لارې مور په ډيري سختۍ سره هلته ورسيدلو ځکه چي پر

لاري به يو ځل موټر خراب سو بيا به يي ټايرونه خراب سول....
دا ځکه داسي کيدل چي هلته مور په يو راز خبريدلو خو خير کله
چي مور هلته ورسيدلو نو زما پلار د ملنگ بابا د يو مُريد څخه
پوښتنه وکړه چي ملنگ بابا چيري دی؟

د ملنگ بابا مُريد وويل: ملنگ بابا دا څو شيبې مخکې ولاړی د
بناځواته يو ځوان راغلی او ملنگ بابا ته يي وويل چي ستا زوی
په بازار کي ټکر کړیدی نو ملنگ بابا هلته ورغلی،

اشرف خان وويل: نو څه وخت به راسي؟

مُريد وويل: نه پوهيرم شايد ژر راسي خو تاسو دلته انتظار سی
ممکين راسي،

اشرف خان او نيرجلاء ډير پريشانه سول چي دا بيا څنگه پيښه
سوه چي بله ورځ ملنگ بابا نه تلی نن چي زمور پکار سو ولاړی،
خو دوی هلته ملنگ بابا ته په تمه سول ساعتونه تير سول خو د
ملنگ بابا درک نسو معلوم لمر خپلي شغلې او وړانگې سره ټولولي
او مخ پر زوال روان وو نيرجلاء و اشرف خان ته وويل: سړيه نن
به ولاړ سو بيا به سبا ورته راسو شپه کيږي بيا،

اشرف خان وويل: رښتيا هم خو مسكان به نن شپه بيا د سختې تېې
په تكليف وي،

نيرجلاء وويل: خير دى نن شپه به لا يو ركم تيره كړو بيا به سبا
ورته راسو،

اشرف خان وويل: صحي دى درځى چې څو نو!

كله چې دوى روانيدل نو په دي وخت كي ملنگ بابا را ورسيدى
تر روغېر وروسته اشرف خان ورته وويل: ملنگ بابا ستاسو په
زوى مي ډيره خوا بده سول چې ټكر يي كړيدى،

ملنگ بابا وويل: نه نه زوى مي ټكر نه وو كړى هغه رك روغ وو
يو ناشنا ځوان راغلى ويل ستا زوى ټكر كړيدى خو هغه روغ
جوړ وو هيڅ نه وه په سوي هغه ځوان ټوكې راسره كولي،

اشرف خان وويل: الله دي داسي ناپوه ځوانانو ته هدايت وكړي،

ملنگ بابا وويل: هو امين خو ښه سو زوى مي هم د ډير وخت
وروسته وليدى زه د هغه ځوان څخه هيڅ نه يم خوابدى،

اشرف خان وويل: الله دي تاسو خوشحاله لري ملنگ بابا،

ملنگ بابا وويل: مننه اشرف خانه خو تاسو دلته شه کوی خيريت
وو؟

اشرف خان وويل: ملنگ بابا مسکان لور مي تير ماښام په کور کي
بيريدلي وه او س ډيره سخته ناروغه ده،

ملنگ بابا مسکان ته وکتل او تر خو شيبو وروسته يي وويل: زما
سره راځي!

اشرف خان مسکان نيرجلاء او د مسکان دوه اکاگان په ملنگ بابا
پسي روان سول، ملنگ بابا خپل دربار ته ننوتی او پر خپل تخت
کښينستی او مسکان ته يي وويل: لورې دلته زما و مخته کښينه!

مسکان د ملنگ بابا مخته کښينستل، ملنگ بابا خپل غټ کتاب
راواخيستی او خلاص يي کي، ملنگ بابا به يو وار مسکان ته وکتل
او بيا به يي کتاب ته وکتل او کلمات به يي ويل، خو وارې يي
همداسي وکړه وروسته يي کتاب بند کي او اشرف خان ته يي وويل:
اشرف خانه ستاسو کور ته يو ارواح راغلي ده،

په دې سره ټول ډير حيران او وارخطاء سول بيا ملنگ بابا وويل:
وارخطاء کيږي مه ځکه چي هغه ارواح ستاسو په لور هيڅ نسي

کولای هغه ډیره ارامه او بي ازاره ارواح ده دا ستاسو د لور چي
سخته تبه ده دا د بيړي تبه ده هغه هيڅ نه دي په کړي،

د اشرف خان او کورنۍ يي زړونه څه نرم سول او بيا تر څو شيبو
وروسته دوی د ملنگ بابا څخه رخصت واخيستی او د کور پر
طرف روان سول، مسکان په موټر کي د دروازې خواته ناسته وه د
موټر هنداره يي کښته کړي وه او يو لاس يي دباندې ځړولی وو او
پر لاري يي ليري ليري ساحو ته کتل، مسکان په فکرو کي غرقه
وه چي يو دم يي هغه لاس چي دباندې يي ځړولی وو يو چا پخپل
لاس کي ونيوی په دي سره مسکان وغورځيدل او لويه نارې يي وکړه
او د پلار په غير کي يي سر پټ کي په دي سره د مسکان اکا موټر
ودروی اشرف خان د مسکان پر طرف وکتل او ويويل: څه خبره
ده لورې؟

مسکان تر څو شيبو وروسته ويويل: بابا زما لاس يو چا ونيوی،

اشرف خان و مسکان ته دلسا يي ورکول او بيا يي ورته ويويل راسه
زما او د مور په مينځ کي دي کښينه وروسته اشرف خان د موټره
کښته سو د موټر دباندې يي شاوخوا وکتل او تر څو شيبو وروسته
موټر ته پورته سو او روان سول تر يونيم ساعت مزل وروسته

کورته راورسیدل کله چي د موتره کښته سول نو ویلیدل چي د کور د ودانۍ په زینو کي علي ناست دی او د دوی په لیدو ولاړ سو ښه راغلاست یي ورته ووايه، مسکان د علي په لیدو په زړه کي خوشحاله سوه او خو شیبې یي د علي په سترگو کي خپلي سترگې ښخې کړي وې وروسته اشرف خان نیرجلاء ته وویل: نیرجلاء مسکان خپل اطاق ته ورسوه!

مسکان او نیرجلاء ولاړل علي او اشرف خان یوازې پاته سول بیا علي اشرف خان ته وویل: سلطان کیسه راته وکړه په مسکان مي ډیره خوا بده سول خیر الله مهربانه دی هغه به هر څه سم کي تاسو فکر مه خرابوی خان صاحب،

د اشرف خان تر سترگو اوبښکې روانې سوې بیا یي په ژړا وویل: علي مسکان زما یوه لور ده تر ځان هم ډیره راباندي گرانه ده که په هغې څه وسوه نوزه به څه کوم؟

علي د اشرف خان لاس خپل پلاس کي ونیوی بیا یي ورته وویل: خان صاحب په مسکان به هیڅ نکیري دا زما ستا سره وعده ده که خدای نکړه کوم مصیبت پر مسکان راتلی نو د هغه مصیبت مخته

به زه خان ور واچوم زه الله د همدې لپاره را ليرلی يم چي ستاسو
ساتنه وکم،

اشرف خان خپلي اوبښکې پاکي کړي او بيا يي وويل: علي ملنگ بابا
ويل چي زموږ په کور کي ارواح ده ته د خان سره احتياط کوه او
ته به نور دننه زموږ سره اوسيري،

علي موسکي سو بيا يي وويل: خان صاحب ارواح مرواح نسته مړه
سوي خلک بيرته نه راخي او دا د هر چا په خبرو باور مکوي،

اشرف خان وويل: نه نه علي ملنگ بابا ډير ستر ولي او پرهيزگاره
سړی دی،

علي وويل: پوهيرم خان صاحب خو خبره داسي ده که ارواح وي
هم هغه چاته ازار او تکليف نسي ور رسولای دا د انسانانو بيره
دوی په تکليفوي اصل کي ارواح يي نه په تکليفوي،

اشرف خان وويل: هو بلکل ملنگ بابا هم همداسي ويل،

شپه تياره سوي وه اشرف خان د علي سره تر بانډار وروسته
لومړی د مسکان اطاق ته ورغلی او د مسکان د صيحت پوښتنه
يي وکړه او بيا خپل اطاق ته ولاړی او بيده سو، شپه ډيره
ناوخته سوي وه خو مسکان پر کت همداسي روڼي سترگي پرته
وه خوب نه ورتلی خو شيبی وروسته مسکان د کت څخه پورته

سول او د کلکين خواته روانه سول کله چي يي په کلکين کي دباندي وکتل نو ويليدل چي علي د کور په پارک کي ناست دی او په کمپيوټر کي مصروف دی، مسکان د اطاق څخه ووتل او د علي پر طرف ور روانه سول کله چي علي ته ور ورسيدل نو علي ته يي سلام ووايه علي د مسکان د سلام تر جواب وروسته وويل: اووه ته تر اوسه نه يي بيده سوې مريضه هم يي؟

مسکان وويل: خوب نه راتلی،

علي د چوکۍ يو اړخ مسکان ته ور ايله کی او ورته وويل: راسه مهرباني کښينه،

مسکان هم د علي ترڅنگ کښينستل بيا علي وويل: مريضې دي اوس څنگه ده؟

مسکان وويل: اوس څه ناڅه سمه يم،

علي موسکۍ سو بيا يي وويل: نو تا زما په اطاق کی په نيمه شپه څه کول؟

مسکان وويل: زما طبيعت خراب وو چي ته چيري وي تر دومره ناوخته پوري،

علي وويل: د کله چي د خان صاحب مرستيال تللی دی د هغي ورځې راهيسي مي په دفتر کي کارونه ډير زيات سويدي نو ځکه کله کله هلته پاته سم خو ته زما په اړه هيڅ انديښنه مکوه،

مسکان وویل: نه نه علي زيات کارونه مکوه صيحت ته دي په
تاوان تماميري زه سبا بابا ته هم وایم چي تا د زياتو کارو څخه
منعه کي،

علي وویل: نه خان صاحب خو ما نه مجبوره کوي چي زه بايد
زيات کار وکم خو د خان صاحب کمپني د څو مياشتود پاره
سخت کار ته ضرورت لري تر هغه وروسته به تر کلونو کلونو
پوري په ډير لور معيار او په پرمختگ کي رواني وي غواړم
ژر دا کارونه سرته ورسوم معلومه نه ده چي تر څه وخته به
زه همدلته يم نه غواړم کارونه نيمگري پريردم،

مسکان وویل: علي ته ځي؟

علي وویل: نو څه کوم دا خو مي د پلار کور نه دی چي تل به
پکښي اوسيرم،

مسکان وویل: نو ولي مور ستا هيڅ نه يو؟

علي موسکی سو او بيا يي وویل: نه نه داسي خبره نه ده خبره
داسي ده چي زه د ځان واک نلرم چي چيري ولاړ سم يا نه
چيري څومره و اوسيرم که مي په واک کي وای نو ما به تاسو
هيڅکله نه وای پري ايښي کاش چي ما کولای سواي چي دلته
پاته سوی وای،

علي مسکی سو او بيا يي وویل: خو کيدای سي چي ستا تر واده
پوري همدلته يم،

مسکان څه خپه غوندي سوه بيا علي وویل: څه وسوه؟

مسکان په غوسه وویل: هيڅ نه،

علي بيا وويل: وايم خو څه وسوه دا د واده په خبره غوسه سوي
نو ته واده نکوي؟

مسکان تر څو شيبو وروسته وويل: زه ستا سره نور خبري
نکوم،

علي وويل: اڅه سمدېه بڅښنه غواړم بيا داسي خبري نکوم چي
ستا طبعيت په خراب سي که اوس هم خبري نکوي نو ستاسو
د کور هغي ارواح ته وايم چي راسي او ودي خوري،

مسکان وويل: زه د ارواح او بلاوو څخه نه بيريږم،

علي وويل: هو نو يوه بلا د بلي بلا څخه رښتيا هم نه بيريږي،

علي موسکي سو خو مسکان ډيره په غوسه سوه بيا علي وويل:
بڅښنه غواړم توکي مي کولي،

علي کمپيوټر بند کي بيا يي مسکان ته وويل: که ته نه بيديري
نو راسه يو کيسه درته وکم زه خبر سوي يم چي ستا د کيسو
اوريدلو سره ډيره مينه ده که څنگه؟

مسکان لا هم غوسه وه خو بيا يي وويل: ښه شروع يي که،

علي وويل: انو ورته غور سه.....،

علي په کيسې ويلو شروع وکړه کله چي کيسه اورده سول نو د
مسکان سترگي له خوبه ډکي سوي يوي او بلي خواته به ځنگيدل
اخير کي خوب باندي غالبه سو او کرار کرار يي سر د علي پر
خوا کږيدی دا وو چي سر يي د علي اوري ته ورسيدی او هلته
بيده سول علي د مسکان ددي حالت په ليدو موسکي سو بيا يي

خپلي سترگي د مسکان د مخ په بنکلا کي بنځي کړي تر څو شيبو وروسته يي د مسکان څخه مخ واړوی او د آسمان طرف ته يي وکتل او تر سترگو يي اوبنکي روانې سوي، تر څو ساعتو وروسته د سهار د مرغانو اوازونه خپاره سول په دي سره د مسکان سترگي خلاصې سوي خو چي ويکتل چي د علي پر اوږه پرته ده نو ژر يي سر پورته کي او علي ته يي په حيرانتيا وويل: علي ايا ته زما په خاطر ټوله شپه دلته ناست وي؟

علي وويل: اوس مي نو څه کړي واي خپه کړي مي وي سزا خو به مي ليدل،

مسکان وويل: علي زه ډيره بڅښنه غواړم باور وکه چي هيڅ په ځان پوهه نسوم چي څنگه بيده سوم او ستا پر اوږه مي سر کښيښوی،

علي وويل: نه نه تا خو ماته سزا راکول د تير ماښام په توندو خبرو،

مسکان موسکي سوه بيا يي وويل: داسي نه ده علي زه ستاسو په خبرو نه يم خپه سوي،

علي وويل: ډير ښه چي نه يي خپه سوي دا راته ووايه چي اوس دي صيحت څنگه دي؟

مسکان وويل: اوس ډيره ښه يم،

علي وويل: د خداي ﷻ مهرباني ده راجه زه به دي تر اطافه ورسوم،

علي خپل لاس مسکان ته ونيوی تر څو مسکان يي لاس ونيسي او ولاړه سي کله چي مسکان د علي لاس ونيوی نو څو شيبې ډيره حيرانه وه او د علي لاس ورته ډير آشنا معلوم سو،

علي وويل: څه وسول؟

مسکان تر څو شيبو وروسته وويل: هيڅ نه،

وروسته مسکان د علي سره روانه سول مسکان خپل اطاق ته ولاړل او علي خپل اطاق ته ولاړی کله چي د سهار د ناشتي وخت سو نو خدمتگار سلطان د علي د اطاق دروازه ور وټکول او وويول: علي صاحب خان صاحب وايي چي ناشتي ته راسه،

علي وويل: سمدې ته درځه زه پسي درځم،

تر څو شيبو وروسته علي د ناشتي و ميز ته راغلی تر روغبر وروسته اشرف خان وويل: علي مسکان راته وويل چي ته د کمپنی د کارو په خاطر ټوله شپه وينس وي،

علي وويل: څه مهم پلانونه وه خان صاحب چي بايد ژر مي سرته رسولي وای،

اشرف خان وويل: علي ماته کمپنی ستا تر صيحت نه ده مهمه که مي بيا د کمپنی په کارو کي د شپې تر ناوخته وينس وليدلي نو ډير به درځه خپه سم،،

علي وويل: نه خان صاحب د تيري شپې کار يي يو څه زيات وو نو ځکه ورته وينس وم نور يي زيات کار نه دی پاته هغه د ورځې ان شاءالله سرته رسيري.

اشرف خان وويل: په كومه كمپنۍ كې چې مشر په خپل دفتر كې حاضر نه وي د هغې كمپنۍ كارونه او پرمختگ تر ډيره حده سست او كمزوري وي خو په هره كمپنۍ كې چې ستا په ركم كاركونكۍ وي نو په هغه كمپنۍ كې د مشر حضور يا نه حضور هيڅ فرق نكوي او نه هم پر كمپنۍ كوم تاثير اچوي،

علي وويل: نه نه خان صاحب زه خو صرف خپل مسؤليت ادا كوم تر نورو زيات كار ما هم نه دی كړی،

اشرف خان وويل: علي د كومي ورځې چې ته زما كمپنۍ ته راغلی يې نو زما كمپنۍ يو مخ پر گټه روانې دي،

نيرجلاء وويل: نو چې دومره زياته گټه يې در رسولي ده معاش هم يو څه زيات وركوي كه نه؟

اشرف خان موسكۍ سو بيا يې وويل: هغسې خو چې علي ووايي ټوله تر قربان دي معاش خو چې هر څومره زيات وي بيا هم لږ وي زه خو علي ته په هره گټه كې نيمايي برخه وركوم خو علي سرزوري كوي او هيڅ نه غواړي،

نيرجلاء علي ته وويل: ولي علي آيا ته پيسو ته ضرورت نلري ته به هم سبا خپل ژوند جوړوي بنځه او كوچنيان به دي وي ته كه څه ته ضرورت نلري هغوی خو بيا ضروريات لري نو،

علي وويل: ستاسو خبره صحي ده خاله خو اوس وخت كې كمپنۍ كار او پيسو ته ضرورت لري زما كوچنيان او بنځه به څو كاله وروسته راځي او پيسو ته به يې ضرورت پيدا كيږي خو د كمپنۍ پيسو ته اوس اړتيا ده كه يې همداسي پريږدو اوس

چي په لږو پيسو جوړيزي او پرمختگ کوي څو کاله وروسته به پنځه چنده زياتي پيسې په جوړيدو و غواړي،

اشرف خان وويل: آفرين علي که څه هم په عمر کم يې خو خبري او تجربیې د ډير پوخ عمره او پوهو خلکو کوي کمپنيو ولا په داسي ځوانانو پسي په آسمان کي گوري خو ماته خدای پر مخکه راکی،

اشرف خان او علي تر څه خبرو وروسته دفتر ته ولاړل او هلته يې پر څو نوي موضوعاتو د کارکونکو سره خبري وکړي اشرف خان پوهيدی چي علي دده کمپنی ته ډير پرمختگ ورکولای سي نو ځکه يې هره مشوره د علي سره کول او د کمپنی ټولي چاري يې علي ته وسپارلي علي به د کمپنی د کارو تر څنگ د کلیوالو سره هم هر اړخيزي مرستي او کمکونه کول د کلي پر خلکو علي ډير گران وو او ډيري دعاوي به يې ورته کولي علي د اشرف خان په کمپنی کي تر څو مياشتو سختو کارو وروسته يو ورځ د اشرف خان مخته ته د کمپنی ټول مهم اسناد کښيښول او اشرف خان ته يې په کمپيوټر کي د کمپنی د پرمختگ د گراف د ايښولو سره وويل: دا دی خان صاحب ستاسو کمپنی اوس په داسي مقام کي ده چي تر کلونو کلونو پوري به هيڅ توان ونه ويني او په دي کلونو کي به خاص په گټه کي رواني وي څوک به يې سيال نسي پيدا،

کله چي د مسکان کيسه تر دي ځايه را ورسيدل نو د مسکان اواز د ژړا پڅير سو او بيا يې وويل: کاش چي د کمپنی کارونو کلونه کلونه نور هم وخت نيولی وای،

روحيلي وويل: ولي؟ چي د کمپني کارونه خلاص سول نو بيا
څه وسول؟

مسکان وويل: همدا زموږ د جدایی سبب سو ځکه د هغه هدف
يوازي زموږ او د نورو خلکو سره کمک کول وه،

روحيلي وويل: تاسو څنگه جدا سواست ايا تا د هغه سره مينه
کول؟

مسکان وويل: هو ما د علي سره ډيره مينه کول،

روحيلي وويل: ايا علي هم ستا سره مينه کول؟

مسکان وويل: کيدای سي،

روحيلي وويل: کيدای سي بيا څنگه؟ ايا هغه تاته يا تا و هغه ته
د ميني اظهار نه دی کړی؟

مسکان بيا په کيسې شروع وکړه او وويل: کله چي علي او
پلار مي د کمپني د کارو څخه فارغه سول نو تر څو ورځو
وروسته مي والدين سره کنبينستل پلار مي مور ته وويل: بنځي
فکر کوم د مسکان په زړه کي د علي د پاره مينه پيدا سویده خو
علي فکر نکوم چي د مسکان سره د ميني پلان دي ولري څه
کوو ايا د علي سره دا خبره شريکوو که څنگه؟

نيرجلاء وويل: نه پوهيرم خو شايد د علي په زړه کي هم مسکان
ځای ولري هغه به په دي خاطر مسکان ته يا مور ته نسي
ويلای چي داسي نه مور يي بده وگڼو،

اشرف خان وويل: شايد همداسي خبره وي نو راسه نور به وخت د لاسه نه ورکوو لومړی به خبره د مسکان لور سره شريکه کو چي آيا مور ورته ووايو علي ته که ته پخپله ورته وايي،

نيرجلاء وويل: صحي دی نو راځه چي ورته ووايو،

نيرجلاء او اشرف خان دواړه د مسکان اطاق ته ورغلل اشرف خان مسکان ته وويل: مسکان چي يو پوښتنه درځخه وکم صحي جواب يي راکوي؟

مسکان وويل: هو بابا ولي نه،

اشرف خان وويل: آيا ته د علي سره مينه کوي او غواړي چي واده ور سره وکي؟

مسکان ددي خبري په اوريدو موسکی سوه تر څو شيبو وروسته يي وويل: هو بابا،

اشرف خان وويل: آيا تا او علي ددي په اړه خبري کړيدي؟

مسکان وويل: نه بابا او علي داسي نه معلوميري چي زما سره دي مينه ولري،

اشرف خان وويل: مور دي ويل شايد هغه په دي خاطر تاته يا مور ته نه وايي چي داسي نه مور يي بده وگڼو زموږ نيت دی چي نن مور يا ته خپله ورته ووايي زه وایم تر مور ته ښه يي چي خپله ورته ووايي،

مسکان وویل: سمدہ بابا اوس ناوخته دی سهار به ورته ووايم
اوس چي علي راسي شاید ستري وي بنه دی چي استراحت
وڪي بيا به پر کراره ورته ووايم سبا ته،

اشرف خان وویل: سمدہ لوري خو سباته حتماً ورته ووايه علي
ڊير بنه هلک دی داسي هلک به بيا ته هيڅکله نڪي پيدا،

مسکان وویل: بلکل بابا علي بنه هلک دی هغه به تل ما
خوشحاله وساتي،

تر ڇه نور بحث وروسته نيرجلاء او اشرف خان خپل اطاق ته
ولارل او بيده سول خو مسکان د علي په انتظار وه خو علي تر
ڊيره وخته نه راغلی څو شيبی وروسته د مانی دروازه خلاصه
سول کله چي مسکان ورته وکتل نو سلطان وو، مسکان دباندې
ووتل او د سلطان څخه يي پوښتنه وکړه: سلطانه ماز ديگر تا او
علي يو ځای سره ولاړاست اوه؟

سلطان وویل: هو اغلي،

مسکان وویل: نو علي څه سو؟

سلطان وویل: په دا څو ورځو کي د باران اټکل سويدي علي د
کليوالو سره په ويالو جوړولو اخته وو ماته يي ويل چي ته ولاړ
سه زه بيا ناوخته درځم کلا ته،

مسکان وویل: ته دا ستا څراغ راکه ماته،

سلطان وویل: څه کوي اغلي؟

مسکان وویل: زه هم د کلیوالو سره مرسته کوم اخیر زما هم
کلیوال دي،

سلطان وویل: اغلي شپه ده زه هم در سره ځم،

مسکان وویل: نه نه ته ورسه استراحت وکه زه یوازې ورځم،

سلطان څراغ ورکی او مسکان د نارنج کلا څخه ووتل مسکان
غوښتل علي ته ځان ور نیردي کي او د هغه سره د بانډار موقع
پیدا کي او علي ته د مینې احساس ورکي نو ځکه یوازې او په
شپه په علي پسي ورغلل، مسکان تر څه مزل وروسته علي او
کلیوالو ته ور نیردي سول، علي د کلیوالو سره په کار مصروفه
وو او کلیوالو ته یې د مخکو او ویالو پلانونه ور جوړول چي
سترگي یې د مسکان پر څراغ وبریښیدلي کله چي یې ورته
وکتل نو ویلیدل چي مسکان ده، علي کلیوالو ته د کار کولو
وویل او خپله د مسکان پر خوا ور روان سو کله چي دواړه
سره مخ سول نو علي وویل: دلته څه کوي په دا شپه؟

مسکان وویل: ته څه کوي؟

علي په غوسه وویل: ما ستا څخه پوښتنه وکړه،

مسکان وویل: په غوسه کیږي ولي؟

علي وویل: نو دا وخت دی چي ته دباندې راوځي دا که په تا
یو څه سوې وای،

مسکان وویل: ته خو یې نو تا به ژغورلي وای،

علي وویل: مسکان دا وخت د توکو نه دی،

مسکان وویل: پر لاری چی را روانه وم نو خو دبرې مي پلاس
کي نیولي وي،

علي موسکی سو او بيا يي وویل: لیونی!! فکر کوم دومره زیاته
به بیریدلي هم که هر څوک په مخ در رغلی وای بس مړ کوی
به دي،

مسکان په خندا سول او ویویول: هو نو،

بیا علي وویل: زما سره راځه لږ کار پاته دی چي دا وکم بیا به
ولار سو،

مسکان وویل: سمدہ علي،

علي بیا د کلیوالو سره په کارو مصروفه سو او مسکان یو اړخ
ته د نورو بنځو سره کښینستل خو فکر یې ټوله په علي کي وو
مسکان علي ته کتل او د هغه په لیدو به ډیره خوشحاله کیدل او
موسکی کیدل به علي به هم کله کله مسکان ته کتل او موسکی
کیدي به تر څو شیبو وروسته عالي د کلیوالو څخه رخصت
واخیستی او د مسکان پر طرف ور روان سو کله چي مسکان
ته ور رسیدی نو هغې ته یې وویل: اغلي مسکان شهزادگی
خو؟

مسکان موسکی سوه بیا یې د کلیوالي بنځو څخه رخصت
واخیستی او د علي سره روانه سول تر څه تگ وروسته علي
مسکان ته وویل: مسکان تابه تر کوره ورسوم زه یو میلمستیا
ته خبر یم د ملگرو بانډار دی هلته ځم هغوی به ماته په تمه یې،

مسکان وویل: زه هم ستا سره ځم،

علي وويل: يا ته زما سره نسي تللاى ستا او د هغو ډيره سره
ليري ده،

مسكان وويل: ولي هغه پيريان دي كه ارواحونه چي زما ور
سره ليري ده،

علي وويل: مسكان هغه خاى ليري هم دى او هلته به ستا هيڅ
طبعيت نه وي سم،

مسكان وويل: علي ته پوهيري چي زه كله ضد ونيسم بيا مي
هيڅوك نسي خني ارولاى ما درته وويل چي خُم در سره نو
خُم،

علي خو شيبني مسكان ته كتل او بيا يي وويل: سمدۀ خو په يوه
شرط،

مسكان وويل: كم شرط بڼه وايه زما قبول دى،

علي وويل: وروسته يي درته وايم،

څه ليري د يو كليوال موټر را روان وو علي د دريدو ورته
وويل كله چي هغه ودريدى نو د عاقلې خاوند پهلوان وو چي
كورته روان وو تر روغبر وروسته علي ورته وويل: پهلوانه
ستا موټر مي داسي د دوو درو ساعتو لپاره پكار دى،

د عاقلې خاوند د موټره راکښته سو او علي ته يي وويل: دا دى
علي وروره تر هره وخته چي يي بيايي ستا په خدمت كي دى،

علي د عاقلې د خاوند څخه مننه وكړه او بيا يي مسكان ته وويل:
راځه كښينه!

مسکان په موټر کې کبښینستل او روان سول مسکان علي ته وویل: خو د بابا موټران په کور کې ولاړ وه په هغو کې به مو یو را روان کړی وای،

علي وویل: اوس شپه ده د موټر په ږغ به د کورنۍ ټول غړي بدخابه سوی وای او ستا مور او پلار هم نو بیابانه یې زما سره هم نه وای پری ایښي چې تللي وای،
مسکان وویل: دا خو ولا بڼه فکر دی،

تر څو شیبو وروسته علي موټر ودروی او مسکان ته یې وویل: شرط اوس درته وایم،
مسکان وویل: مهرباني،

علي وویل: مخ دي وگرځوه،

مسکان خپل مخ وگرځوی علي یو ټوکر د مسکان پر سترگو ورتی، مسکان حیرانه سول وپویل: علي دا څه کوي؟

علي وویل: پوښتنه نه تا ويلي وه چې شرط زما قبول دی اوس تر هغه وخته سترگو ته لاس مه وړ وړه او مه یې خلاصوه تر څو چې زه درته ونه وایم،

مسکان وویل: سمه خو لږ ژر راته ووايه،

علي وویل: سمه،

تر څه مزل وروسته علي موټر ودروی او مسکان ته یې وویل: گوره سترگي مه خلاصوه،

مسکان وویل: سمدہ،

علي د موٽرہ کڻتہ سو او د مسکان دروازہ بي خلاصہ ڪرل او مسکان بي د موٽر ڇخہ راکڻتہ ڪرل بيا بي روانہ ڪرل مسکان ڇہ ناڃہ برغونہ اوريدل وروستہ داسي معلومہ سوہ ورته چي د خلکو بانڊار او ميلمستيا ته بي راورسيدل ڪلہ چي دواړہ را ورسيدل نو د ميلمستيا ميلمانہ ٽول چپ سول او حيران حيران بي علي او مسکان ته ڪتل د مسکان سترگي لا هم پتي وي بيا علي پر خپلو شونڊو گوته ونيول ملگرو ته بي د چوپ کيدو اشارہ وکرہ هغوی ٽول چوپ سول وروستہ علي د مسکان د سترگو ڇخہ ٽوکر ليري کی او بيا بي تر لاس ونيول او خپلو ملگرو ته بي ور نيزدي ڪرل، مسکان ته هغوی ڇہ بل ڊول ور معلوم سول په هغوی کي څو ښځي او نور ٽول نارينه وه او يو کوچنی هلڪ ور سره وو چي ڊير غمجن او زهير معلومیدی، علي خپلو ملگرو ته وويل: ملگرو دا مسکان ده هغه ما چي بي تاسو ته په اړه ويلي وه او مسکان دا زما ملگري احمد، زبير، شعيب، جلال، عابد، ظاهر، قدوس، اتحاد، اڪرم او سهيل دي،

مسکان او د علي ملگرو روغبر سره وکی د علي ملگري ڊير خوشحاله وه تر روغبر وروستہ علي هغه کوچنی چي ڊير غمجن وو په خپل غير کي راپورته کی او ورته ويويل: اوه زما عباس شهزاده ته بيا ولي داسي خپه بي؟

عباس په زهيرانه اواز وويل: علي ڪاڪا تا زما مور نه راوستل هر واري وعده وکي خو رايولي،

علي حيران سو او د مسكان خواته يي وکتل بيا يي وويل: هغه
زه نسّم راوستلای زويه هغه هغه لوړ رب راوستلای سي هر
څه د هغه په واک کي دي،

عباس وويل: سمدۀ زه نور هغه ته وایم بيا تاته نه وایم،

علي وويل: سمدۀ خو زما د خوا هم ورته ووايه چي علي کاکا
واي ته پر ما پير گران يي،

عباس وويل: سمدۀ علي کاکا،

ټول په ميلمستيا او بانډار بيرته مصروفه سول علي مسكان ته
وويل: دا کوچنی عباس نومیدی په پنځه کلنی کي د مور ه څخه
جلا سو ټکر يي کړی وو د موټر سره،

مسكان وويل: دده مور؟

علي وويل: يا ده کړی وو؟

مسكان وويل: نو مور يي ولي ورڅخه جلا سوه؟

علي څو شيبې چپ وو بيا هغه دوو بنځو مسكان تر لاس ونيول
او د ځانو سره يي يو بغلته کنبينول يوي وويل: مسكان زه فاطمه
يم،

او بلي وويل: مسكان زه عايشه يم،

فاطمې وويل: مسكان ته د علي سره څنگه پېژني؟

مسكان وويل: علي زمور په کلاء کي اوسيري،

مسكان وويل: علي ستاسو څه کيري؟

فاطمې وويل: علي ز مور همسايه دى او دا دلته چې سره راټول
سوي يو مور ټول همسايگان يو،

مسكان وويل: اوه ډير ښه ستاسو كورونه چيري دي؟

فاطمې وويل: دلي نيردي دي،

عايشې وويل: مسكان ته علي ورور دلته څنگه راوستلي؟

مسكان وويل: ما او علي د كليوالو سره مصروفه وو بيا علي
وويل چې ته كورته ولاړه سه زه هم د ملگرو ميلمستيا ته ما
ورته وويل چې ما هم در سره بوځه خو هغه نه راوستلم بيا ما
سرزوري كول اخير علي مجبوره سو راوستلم،

عايشې وويل: مسكان كله كله راځه ما او فاطمې ډير ديغت
كړيدى مور تر دي ځاى دباندې اجازه نلرو يوازې علي ورور
د دباندې تلو اجازه لري،

مسكان وويل: تاسو او دا نور ولي؟

عايشې وويل: هغه.....

عايشې خبره كول چې فاطمې وويل: خير دا پريزده مسكان ته
دا راته ووايه چې علي ورور خو به پر تا مين سوي نه يي،

په دي خبره درو سرو وخنډل بيا مسكان وويل: ستاسو علي
ورور خو ډير مغروره دى هغه به په ژوند كي پر هيجا نسي
مين،

په دي خبره بيا درو سرو وخنډل فاطمې وويل: يا داسي نه ده
چې علي ورور مغروره دى هغه صرف هغه كارونو ته فكر

کوي چي نورو ته يې گټه رسيري علي د خان لپاره هيڅ نکوي
او نه يې هم کولای سي،

مسکان موسکي سوه بيا يې وويل: مينه خو بايد وکي که نه نو
همداسي د خلکو په کارو کي به سپين بريسي او واده به
ونکي،

عايشي وويل: علي ورور ډير بڼه هلک دی هغه تل مور پخپلو
خبرو خوشحاله ساتي علي زمور لپاره الله پاک د جنت يو نعمت
گرځولی دی خو هغه زيات وخت دباندې تيروي د خلکو سره
په مرستو مور ته بس يوه ورځ راباسي همدا نن ورځ،

مسکان وويل: د علي کورنی چيري ده؟

فاطمې وويل: زمور د ټولو کورنی دلته نه اوسيري هغوی بس
زمور ديدن ته کله کله راځي د علي مور او ورور هم په اوونۍ
کي يو ځلي راځي،

مسکان وويل: تاسو لکه چي محصلين ياست؟

فاطمې وويل: هو بس همداسي يې وېوله،

تر څو ساعتو بانډار وروسته علي د مسکان پر طرف را روان
سو او مسکان ته يې وويل: اغلي مسکان شپه ناوخته ده خو نه
نور؟

مسکان وويل: د عايشي او فاطمې څخه مي زړه نه غواړي چي
ولاره سم،

علي وويل: درخه نور که دي مور او پلار راکبنيستلي وه نو هغوی به ډير زيات پريشانه سي چي ته چيري يي نو بايد د هغوی تر راکبنيستو مخکي ځان ورسوو،

مسکان وويل: سمده،

علي وويل: ته د دوی سره خدای په امانی وکه او زه به د هغه نورو ملگرو سره،

عائيشي او فاطمي په زهيرانه لهجه مسکان ته وويل: مسکان کله کله راکه مور ډير ديغت کړيدی پام به مو په بله وي در سره، مسکان ورته وويل: سمده وعده کوم چي حتماً به راکم،

عائيشي وويل: مسکان ډيره بخبنه غواړو ز مور سره داسي څه نسته چي تاته يي په تحفه کي درکو که نه ميلمه خالي لاس پريبنودل مور ته هيڅ خوند نه راکوي،

مسکان وويل: نه نه ماته ستاسو بانډار تر هر ډول تحفي بڼه خوند راکي خو ما وبخبنی چي تاسو ته مي تحفه نه راوړل ځکه چي علي داسی وخت راته وويل چي شپه وه او کور ته يي پري ايښي هم نه يم،

عائيشي او فاطمي وويل: مور هم ستا سره په بانډار ډير خوشحاله سولو،

څو شيبی وروسته علي بيا راغلی او مسکان ته يي وويل: اغلي مسکان که دي بانډار خلاص سوی وي څو؟

موسکان موسکی سوه بیا بی وویل: هو درخه ستا خو ډیر تلوار
دی،

مسکان فاطمی او عایشی ته تر غاړې سوه او خدای په امانی
بی سره واخیستی وروسته علی وویل: مسکان ودریره،

کله چې مسکان ودریدل نو علی بیا د مسکان پر سترگو توکر
ور وتړی مسکان وویل: علی دا څه کوی بس ده نور،

علی وویل: مسکان زه مو تر ډیر نیز چلوم بیا بیریری چې داسی
ونه کم،

مسکان وویل: آهه سمدې چې څنگه ستا خوښه وي اوس نو زه
څه درته ووايم،

کله چې مسکان او علی مو تر ته پورته سول او د کور پر طرف
روان سول نو مسکان وویل: علی باور وکه نن می د فاطمی او
عایشی سره ډیر سات تیر سو کاش یو څه وخت نور هم ور
سره پاته سوې وای،

علی وویل: خیر که الله کول نو بیابه ورته راسو بیا ښه ډیر
بانډار ور سره وکه،

د علی او مسکان تر منځ څو شیبی بانډار روان وو وروسته
مسکان ته خوب ورغلی او بیده سول د مو تر په ښوریدو سره
مسکان د علی پر اوږه ولگیدل او هلته بی سر د علی پر اوږه
کښینیوی کله چې علی ورته وکتل نو موسکی سو او د موسکان
پر مخ بی لاس تیر کی، تر څو شیبو وروسته کور راورسیدی

علي خپل لاس د مسکان پر مخ ور کښيښوی او مسکان يي
وښورول او ووييل: مسکان؟ مسکان؟

مسکان وويل: ها،

علي وويل: کښينه کور راورسیدی،

مسکان لا هم د خوبه وه د سترگو يي توکر ايسته کی او بيا يي
پخپلو دواړو لاسو د علي لاس ونيوی او بيا بيده سول علي
وييل: مسکان؟ مسکان؟

مسکان بيا سره وښوريدل او ووييل: څه دي؟

علي موسکی سو او ووييل: موسکان کور راورسیدی درځه
پخپل اطاق کي بيده سه،

مسکان وويل: يا زه دلته بيديرم،

علي وويل: که دي د کورنی غرو په داسي حال کي وليدلي نو
ستا او زما د صيحت لپاره به ښه نه وي،

مسکان موسکی سوه او د علي د اوږې څخه يي سر پورته کی
او ووييل: څه بيا به ورته ووايم چي ډير زيات خوب راباندي
غالبه سوی وو،

علي موسکی سو بيا يي وويل: تاته لکه چي تر کټ زما پر اوږه
ښه خوب درځي که څنگه چي زما اوږه وويني بس پر بيده سي،

مسکان موسکی سوه بيا يي وويل: زه خو بيده يم په ځان نه يم
خبره شايد ته مي خپله خپل پر اوږه زما سر را کښيردي د موقع
څخه استفاده کوي،

علي وويل: بنه بنه اوس دي پر ما تاوان كره خير كه دي بل
وار سر زما پر اوره كنبينسوي نو ليري دي غورخوم،

مسكان وويل: اله ته داسي ظالم يي؟

علي وويل: هو نو هم سر زما پر اوره كنبيردي او هم وايي چي
ته يي خپلي اوږي باندي كنبيردي،

مسكان وويل: ائه سمده زه ملامته يم،

علي وويل: يا يا زه ملامت يم،

مسكان وويل: ائه سمده ته ملامت يي،

مسكان او علي دواړه په خندا سول سره او بيا د موټره راکښته
سول علي وويل: زه به د پهلوان موټر ور ولم،

مسكان خو شيبې لاندي کتل بيا يي وويل: علي زه غواړم سبا
سهار تاته يو خبره وکم،

علي وويل: سمده تر اوسه سبا سهار ته ډير وخت پاته دی ته
ورسه خوب وکه او زه به د پهلوان موټر ورولم،

وروسته دواړو خدای په آمانی سره واخيستی مسكان خپل اطاق
ته ولاړل او علي د پهلوان موټر ور وستی،

کله چي سهار سو نو مسكان ډيره په خوشحالی راکښينستل ژر
ژر يي حمام وکی او خان يي تيار کی او د ناشتي ميز ته د
کورنی د نورو غړو سره کښينستل چي علي هم ناست وو تر
خو شيبو وروسته علي دباندې ووتی غوښتل يي چي ولاړ سي
خو مسكان ور پسي ولاړه سوه مور او پلار يي پوه سول چي

مسکان علي ته د تير ماښام د موضوع په اړه وايي نو ډير خوشحاله سول کله چي مسکان په علي پسي ور ووتل نو علي په پارک کي روان وو چي مسکان د شاه لخوا برغ ور پسي وکی کله چي علي ودریدی نو مسکان په شرمانه ډول ورته وويل: علي هغه ماښام ما تاته وويل چي زه غواړم تاته سبا سهار يو خبره وکم،

علي وويل: د کليوالو تر منځ څه جنجال دی زه به يو وار هلته ژر ځان ور ورسوم چي راغلم بيا به راته ووايي،
مسکان وويل: سمده،

علي څو شيبې د مسکان سترگو ته کتل مسکان ته داسي ور معلومه سوه چي علي ډير خپه دی بيا يي فکر وکی چي شايد د کليوالو په خاطر خپه وي بيا علي په زهيرانه اواز مسکان ته وويل: مسکان د الله په امان،

مسکان په موسکا ورته وويل: الله دي مل سه علي،

علي مخ د مسکان طرف ته کړی وو او د شا پر طرف روان وو بيا يو دم وگرځیدی او ولاړی،

کله چي مسکان کيسه تر دي ځايه را ورسول نو تر سترگو يي اوښکي رواني سوې روحيلي او د هغې کليوالو ته يي وويل: په هغه ورځ علي ولاړی خو بيا هيڅکله نه راغلی،

ټول ډير حيران سول بيا روحيلي وويل: څه؟ خو ولي؟،

مسکان وويل: ځکه چي هغه نه غوښتل مور ته منفي جواب راکي هغه زمور سره نسواي پاته کيدلای نو ځکه يي زما د

ميني جواب هم نسوای راکولای ځکه که هغه مور ته منفي جواب راکړی وای نو زما او زما د مور او پلار زړونه به مات سوي وای هغه دا نه غوښتل چې زموږ زړونه رامات کي،

روحيلي وويل: نو علي ستا مينه ولي نه کړل قبوله آیا هغه ستا سره مينه نکول؟

مسکان وويل: علي زما سره مينه کول ځکه کله چې هغه تلي نو ډير خپه وو هغه ځکه ماته تر شا بيا ونه کتل ځکه چې نه يي غوښتل خپلي اوبنکي په ما وويني هغه زما سره ډيره مينه کول خو هغه مجبوره وو چې داسي وکي،

روحيلي وويل: څنگه مجبوره د هغه څه مجبور تيا وه؟

مسکان تر څو شيبو پوري چوپ پاته وه کليوالو او روحيلي ټولو سترگي مسکان ته نيولي وې بيا مسکان وويل: ځکه چې علي انسان نه وو هغه ارواح وه،

په دي سره روحيله او ټول کليوال ډير حيران سول او غالمغال جوړ سو او يو د بله يي سره ويل چې دا څه وايي دا څه وايي بيا روحيلي وپوښتل: دا څه وايي؟

مسکان وويل: هو علي ارواح وه،

روحيله نور هم حيرانه سول بيا يي وويل: ته څنگه پوه سوي؟

مسکان تر څو شيبو وروسته وويل: کله چې علي ولاړی نو والدين او زه هغه ته په تمه وو چې کله راسي نو زه به د ميني ورته ووايم او والدين به زموږ د واده ورته ووايي مور ورته په انتظار وو خو ما بنام سو او علي نه راغلی ما ټوله شپه هغه

ته کتل خو د علي هيڅ درک نسو معلوم کله چي سهار نو ټول کورنۍ مو ډيره پريشانه وه چي علي څه سو خو بيا هم ورته په انتظار وو چي شايد نن راسي تيره ورځ ممکين يو ځای مصروفه سوی وي خو علي نن هم نه راغلی پلار مي په کمپنی کي پوښتنه وکړه خو هغو ويل چي دلته هم دا دوي ورځي کيږي نه دی راغلی مور علي ته څو ورځي انتظار وکی خو د علي هيڅ درک نسو معلوم کله چي يوه اوونۍ تيره سوه نو پلار مي وويل: داسي نه علي کومه پيښه کړي وي مور بايد د هغه کور ته ورسو خو کور يي هم نه دی رامعلوم،

نيرجلاء وويل: ماته رامعلوم دی کله چي علي په اولو ورځو کي زمور کره راغلی وو نو ما پوښتنه ځني وکړه چي ستاسو کور چيږي دی هغه راته وويل: چي د انجينري د پوهنتون پر سرک دی هلته به يي پوښتنه وکو ان شاءالله پيدا به يي کو،

اشرف خان وويل: درځی نو چي ورسو،

کله چي اشرف خان او کورنۍ يي په علي پسي روانيدل نو په دي وخت کي د اشرف خان په کلاء کليوال رانوتل او د اشرف خان مخته راغلل بيا يي وويل: خان صاحب مور خبر سوي يو چي علي نادرکه دی؟

اشرف خان وويل: هو دا دا يوه اوونۍ کيږي چي نه دی راغلی،

کليوالو کي يو مشر وويل: خان صاحب داسي نه چي سردار خان يو څه په کړي وي که داسي وي مور د سر په سودا علي د هغه څخه ژغورو علي چي څه زمور سره کړيدي مور د هغه بڼه هيڅکله نه هيروو،

اشرف خان وويل: نه پوهيرم شايد هغه څه كړي وي،
كله چې اشرف خان دا وويل چې شايد سردار خان څه كړي
وي نو په دې وخت كې شاته رغ سو: يا خان صاحب،

كله چې كليوالو او اشرف خان ورته وكتل نو ويليدل چې سردار
خان وو كله چې دوي ته رانيردي سو نو تر سلام وروسته يي
وويل: ما د علي سره هيڅ نه دي كړي زه خپله دلته د علي د
پوښتنې لپاره راغلم چې درك يي معلوم كم علي يوه اونۍ مخكې
شايد هغه ورځ وه چې دى بيا نه راغلى دلته په هغه ورځ پر
كومو كسانو چې ما خپل كور او مخكې گرو كړي وي د پيسو
د نه وركړي په سبب هغو مور په زوره د كوره وايستلو زه
ورونه مي او بنځه و زوى مي پر سړك ناست وو چې علي
راغلى او راته ووييل: خان صاحب څه پيښه ده؟

ما ورته وويل: علي زويه مور تباہ سوو د سرپناه ځاى لا نلرو
هغو كسانو چې ما كور او مخكې پر گرو كړي وي مور يي د
پيسو د نه وركړي په سبب د كوره وايستلو،

بيا سردار خان وويل: د علي زړه ډير نرم او ډير مينه ناك وو
كله چې هغه زما مظلوميت او زما د زوى او كورنى سخت
حالت وليدى د هغه پر مور ډير زړه وسوخيدى بيا يي څو ورقې
راكړي او په مسكا يي راته وويل: خان صاحب دا واخله ستا د
كور او مخكو قبالي ما غوښتل تاسو سمې لارې ته راسى دا
جنگ او دوښمنۍ پريردى په مينه ژوند وكى دا دى اوس تاسو
سم سوي ياست نو هيله كوم بيا هغه زاړه وخت ته مه ځى او
يو حلال كاروبار شروع كى،

بیا سردار خان وویل: علي ماته زما د کور او مخکو قبالي راکړي او بڅښنه يي راڅخه وغوښتل زه يي په غير کي ونيولم او ولاړی زه په دي خاطر راغلم چي د ښه ژوند لپاره د هغه څخه مننه او د هغه د صيحت پوښتنه وکم خو کله چي ستاسو کلي ته راغلم نو دباندې ټول کليوال ډير خوابدي وه ما چي پوښتنه وکړه دوی ويل چي علي نادرکه دی علي زما د زوی پخیر دی باور وکی چي تر زوی هم اوس راباندې گران دی زه به هغه ته ولي تاوان ور رسوم،

اشرف خان وویل: مور په علي پسي ډير پريشانه يو نو ځکه ما او کورنی مي غوښتل د علي د درک معلومولو لپاره د هغه کورته ورسو خو تاسو وينم چي تاسو هم په علي پسي ډير خوابدي ياست نو بيا راځی چي ټول ورسو،

وروسته ټول د علي د درک معلومولو لپاره د هغه د کور په نيت روان سول کله چي ښار او د انجینری پوهنتون ته ورسيدل نو پوښتنه پر پوښتنه يي د علي کور پيدا کی کله چي يي د علي د کور دروازه ور وټکول نو تر څو شيبو وروسته د علي ورور دروازه خلاصه کړل او د کليوالو او اشرف خان په ليدو حيران سو بيا يي تر روغبر وروسته وویل: خيريت دی؟

اشرف خان ورته وویل: مور د علي د پوښتنې لپاره راغلي يو، د علي ورور تر څو شيبو وروسته دوی ته د کور ته ورتلو وویل کله چي ټول کښيښتل او چای يي راوړلي، د مسکان سترگي پر يو ديوال ومښتلي چي د علي عکس پر څړيدی مسکان د هغه په ليدو موسکی سوه بيا نو تر روغبر وروسته اشرف خان وویل: علي دا څو مياشتې کيږي زمور سره ميلمه

وو د هغه په راتلو زموږ ژوند يو بل ډول تغير وکي موږ په هره برخه کي پرمختگونه وکړل د کلونو کلونو دوښمنۍ مو په دوستۍ بدلي سوې علي نه يوازي زموږ ژوند ته تغير ورکي ترڅنگ يي د ټولو کليوالو مرسته هم کول او زموږ د ټولو زړونه يي خپل کړي وه کليوال د علي سره تر حد زياته مينه کوي خو دا څو ورځي کيږي علي نادرکه سویدی موږ او ټول کليوال ډير پسي پريشانه يو چي علي داسي نابيره څه سو؟

د علي ورور تر څو شيبو وروسته موسکي سو او بيا يي وويل: رښتيا هم زما ورور ډير خدمتگار ځوان وو او د هر چا سره به يي په ورين تندي کمک کوي د هغه سره ټولو مينه کول هغه پر ټولو ډير گران وو؟

اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: وو بيا څه معنا؟

د علي ورور سر کښته کي او تر څو شيبو وروسته يي په اوبڼکو ډکو سترگو وويل: علي دا څو کلونه کيږي چي مږ سو دی،

په دي سره د ټولو بدنونه په ريرد سول سردار خان په حيرانتيا وويل: څه علي مږ سویدی؟

د علي ورور وويل: هو علي مږ سویدی،

اشرف خان وويل: هغه زموږ په کلاء کي چي اوسیدی نو هغه څوک وو؟

د علي ورور وويل: هغه د علي ارواح ده،

د مسکان او ټولو کليوالو تر سترگو اوبڼکي رواني سوي او ټول ډير گنگ سول بيا د علي ورور وويل: د علي ارواح نه يوازي

ستاسو سره کمک کوی بلکي د کمي ورځي راهيسي چي هغه مړ سویدی د هغه ارواح د ډيرو خلکو سره کمک کوي اول سر کي مانه منل چي د هغه ارواح دي وجود لري خو د ډيرو خلکو تر راتگ وروسته چي د علي په اړه به يي پوښتني کولي بيا مي ومنل چي د هغه ارواح وجود لري،

تر څه ژړاوو و خبرو وروسته اشرف خان د علي ورور ته په ژړا وويل: د علي قبر چيري دی مور غواړو د هغه قبر ته ورسو؟

د علي ورور وويل: نن زه زيات مصروف يم سبا د پنځه نی او د زيارت ورځ ده سبا به ورسو،

ټولو ور سره ومنل کله چي د علي د کوره کلیوال او مسکان را روان سول نو ټول په فکرو کي غرق وه هر يوه به د علي سره خپل تير يادونه پيادول ځني ځني کلیوال به د علي په کړونو موسکي سول کله چي مسکان کور ته را ورسيدل نو سيده خپل اطاق ته ولاړل او هلته يي پر کت ځان وغورځوی او ډير يي وژړل تر ډيري ژړا وروسته مسکان داسي احساس وکی چي ددي پر سر يو چا لاس ور کښينوی په دي سره مسکان د کټه پورته سول او شاوخوا يي وکتل بيا يي په ژړا وويل: علي ته دلې يي؟ زه پوهيرم چي ته دلې يي هيله کوم زما سره خبري وکه علي هيله کوم ما غوښتل ډير څه درته ووايم بيا مسکان کلیوالو ته وويل: کله چي زما تر سترگو اوښکي رواني سوي نو زما د کوټي دروازه خلاصه سول داسي معلومه سوه چي علي ولاړی ځکه چي هغه زما په سترگو کي اوښکي نسواي ځغملای او پوهيرم چي هغه به د مجبورپټه زما سره نسواي

ليدلای يا په دي خاطر چي ما به پر هغه ډير ټينگار كړی وای
چي پاته سوی وای علي ولاړی او بيا مور ونه لیدی،

سبا ته مسكان والدين يي او نوره كورنۍ يي د علي د ورور
سره د هډيرو پر طرف روان سول كله چي د علي قبر ته ور
ورسیدل نو د ټولو سترگي د قبر د شناختي پر ډبرې ولگيدي
چي پر ليكل سوې وه شهيد علي.....، اشرف خان د علي د قبر
تر څنگ كښينستې او بي اختياره په ژړا سو د علي ورور
اشرف خان تر څنگ ونيوی او ورته ووييل: خان صاحب ستا
د ژړا په ليدو به علي ډير زهير سي مه ژاړه د علي لپاره،

خو د اشرف خان او نورې كورنۍ تر سترگو اوبنكي د اوبو په
شان بهيدلي د مسكان ژړا د ډيره غمه وركه وه د بدن حركت
يي د لاسه وركړی وو او همداسي يي د علي قبر ته كتل كله
چي يي د علي خبري راپياديدلي نو تر سترگو يي مړي اوبنكي
رواني سوې دوی تر ډيره د علي قبر ته ناست وه وروسته د
علي ورور ووييل: خان صاحب نور به خو نو بيا به بل وخت
ورته راسو وريخ سره برابره سوه او نن د شديد باران اټكل هم
سویدی،

اشرف خان د علي قبر بنگل کی او ووييل: پر الله دي سپارم
زويه،

وروسته ټول ولاړ سول او روان سول كله چي مسكان د علي
د قبر څخه يو قدم مخکې واخيستی نو د يو بل قبر د شناختي پر
ډبره يي سترگي ولگيدي مسكان چي په زير ورته وکتل نو د
قبر د خاوند نوم شهیده فاطمه وه او تر څنگ يي بل قبر د شهيدې
عائيشې په نامه وو، مسكان په دي سره ډيره حيرانه سول او پر

خای ودریدل کله چي بي شاوخوا وکتل نو يو کوچنی قبر يي وليدی چي پر ليکلي وه شهيد عباس چي د موتر په تکر کي په شهادت رسيدلی دی... مسکان نورو قبرو ته هم وکتل د هغوی خاوند هر يو شهيد احمد، شهيد زبير، شهيد شعيب، شهيد جلال، شهيد عابد، شهيد ظاهر، شهيد قدوس، شهيد اتحاد، شهيد اکرم او شهيد سهيل وه د مسکان مخ د حيرانيه تک سور سو او هغه شپه ور پياد سوه چي علي ورته ويلي وه چي زه د ملگرو باندار ته ځم چي بيا مسکان هم ور سره ولاړل هلته يي فاطمه، عايشه او د علي نور شهيدان سوي ملگري وليدل مسکان پوه سول چي په هغه شپه علي زه همدې قبرستان ته راوستلي وم او هغه چي ما ور سره ليدلي وه ټول د علي ملگري او ټول روحونه وه بيا مسکان ته د عايشي خبره ور پياد سول چي ويل يي: مسکان کله کله راځه ما او فاطمي ډير ديغت کړيدی مور تر دي خای دباندې اجازه نلرو يوازي علي ورور د دباندې تلو اجازه لري، بيا مسکان د عايشي د قبر تر څنگ کښينستل او ويويل: حتماً راحم عايشي خور ستاسو سره مي هغه ورځ ډير سات تير سو هغه ورځ به زه هيڅ کله هيره نه کم،

بيا مسکان د کوچني عباس قبر ته ورغلل او ورته ويويل: زما کوچنی موناى عباس جانه زه به ستا مور حتماً پيدا کوم او ورته وایم به چي ستا ديدن ته هره ورځ راسي،

کله چي مسکان د فاطمي عايشي او عباس پر قبرونو گرځيدل نو د اشرف خان او د نوري کورنی پکښي فکر سو کله چي مسکان راغلل نو اشرف خان ورته وويل: لوري د دا نورو قبرو سره دي څه کول؟

مسکان ورته وویل: یو شپه علي ماته وویل چي زه د ملگرو میلستیا ته ځم ما هغه مجبوره کی چي ما هم در سره بوځي علي زما د سر زوری په خاطر زه میلستیا ته بوتلم هلته چي زه د کوم چا سره مخ سوې وم هغوی ټول د علي پڅیر روحونه وه او د هغوي ټولو قبرونه مي اوس دلته ولیدل،

په دي خبره سره ټول حیران سول بیا اشرف خان وویل: څه؟

مسکان وویل: هو بابا ما د هغو ټولو سره بانډار وکی په هغه شپه زما د ټولو سره ډیر سات تیر سو هغوی ډیر بادبه باخلاقه او بڼه خلک وه .

اشرف خان او کورنی چي يي کله د قبرستان څخه وتل نو په دي وخت کي د اشرف خان مرستیال قریشي راغلی، د هغه په لیدو ټول ډیر حیران سول تر روغبر وروسته اشرف خان قریشي ته وویل: قریشي ته دا دومره وخت چیري وي؟

قریشي وویل: د علي ورور میلمه وم،

ټول ډیر حیران سول بیا اشرف خان وویل: څنگه؟

قریشي وویل: په هغه ورځ چي زه ورک سوم په هغه ورځ ما او علي تر ډیره په دفتر کي وو بیا علي ماته وویل چي ته ولاړ سه زه یو څو شیبې وروسته درځم زه چي کله د دفتر څخه راووتم تر څه سودا وروسته مي غوښتل چي کور ته روان سم چي په دي وخت کي مي علي ولیدی چي دلته د قبرستان پر طرف را روان دی زه په هغه پسي سوم چي چیري ځي څو شیبې وروسته علي قبرستان ته راننوتی زه هم پسي رالم خو چي په ټول قبرستان کي وگرځیدم نو هیڅوک مي نکړل پیدا

زه ډير حيران سوم خو چي كله د قبرستان څخه راوتم نو پر يو قبر مي سترگي ولگيدي چي د علي قبر وو زه پوه سوم چي علي انسان نه بلکي روح ده نو ځکه ډير وبيريدلم او ومي غوښتل چي په تلوار راووځم او تاسو ته ووايم خو په دي وخت کي يو چا زه د شا لخوا پر اوږه ونيولم زه د ډيره وحمه بي هوښه سولم خو كله چي پر هوښ راغلم نو په يو ښايسته اطاق کي پروت وم زه حيران سوم چي کتل مي علي په موسکا اطاق ته رانوتی او زما ترڅنگ کښينستی زه ډير بيريدلم خو بيا علي راته وويل: قريشي وروره مه بيريره زه تاته هيڅ زيان نه در رسوم،

كله چي زما زړه څه ارامه سو نو علي ته مي وويل: علي ته روح يي؟

علي موسکی سو او راته وويل: هو قريشي،

ما ورته وويل: نو ته څنگه بيرته دنيا ته راغلی يي،

علي وويل: که څه هم الله د يو چا سره د کمک کولو لپاره هيچا ته اړتيا نلري خو ځني وخت چي الله د يو چا سره کمک کوي نو د يو بل بنده پلاس يي ور سره وکي په دي چي دا کمک کوونکی بنده يي د ثوابو او نيکيو څخه برخمن سي زه د الله سره او الله زما سره ډيره مينه لري نو ځکه زه الله د خپلو بنده گانو سره د کمک لپاره راوليرلم تر څو ما تر مرگ وروسته هم د نيکيو برخمن کي په دي سره زه د خپل رب ډير ډير حمد وایم،

قريشي وويل: علي تا زه ولي دلته راوستلم او دا کم ځای دی؟

علي موسكى سو بيا يي وويل: ته به يو څو ورځي زموږ ميلمه
سي همدلته،

بيا زه هم هلته اوسيدلم خو درك نه راته كيدى چي دا كم ځاى
دى علي زما ډير خدمت وكى په اخيره ورځ اطاق ته راغلى او
ماته يي وويل: قريشي كورنى دي ډيره در پسي پريشانه ده ته
دي نور كور ته ولاړ سه،

ما ورته وويل: سمده علي وروره،

بيا علي راغلى او زه يي په غير كې ونيولم او تر سترگو يي
اوبنكي راغلي او راته وويل: قريشي زما به ډير ياديرى ټوله،

ما ورته وويل: علي وروره ته زموږ سره نسي پاته كيداى؟

علي راته په ژرغوني اواز وويل: يا قريشي وروره كاش چي
كولاى مې سواى،

بيا علي يو ټوكر په لاس كې راته ونيوى او راته وويل: قريشي
وروره؟

بيا زه ور نيردي سوم او علي زما سترگي راپټي كړي تر څو
شيبو وروسته يي پر يو چوكى كښينولم ډير وخت هلته همداسي
پټي سترگي ناست وم خو كله چي مي سترگي خلاصې كړي نو
په دفتر كې وم،

كله چي مسكان كيسه خلاصه كړل نو د ټولو د سترگو څخه
اوبنكي رواني وې او د علي په فرياد كې يي ژرله
پوهيرى پر هغه لاره تيريدل، د هغو خوږو خوږل، د هغو شيانو
سره مخ كيدل چي د يو چا يادونه ور سره تړلي وي تر مرگ

هم سخت حالت پر چا راولي ځني حقيقتونه د خوب په ډول راباندي تير سي کله چي يي د لاسه ورکو نو داسي فکر کوو چي دا خوب وو که څه هم خوب يي بولو خو بيا مو هم زوروي او ژوند مو تريخوي کله چي به هر سهار راکنينستم نو زړه به مي په دي خوشحاله وو چي نن بيا ستا سره مخ کيرم کله چي به در سره مخ سوم نو هغه ورځ به د نړۍ تر ټولو خوشحالترينه شخص زه وم او په کمه ورځ چي به مي ونه ليدې هغه ورځ به ډيره سخته پر ما تيريدل خو بيا به مي زړه ته ډاډ ورکوي چي خير دی يو ورځ ده تيره به سي چي زر ډاډونه به مي زړه ته ورکړل نو بيا به مي لږ څه زړه پر ارامه سو نو ته فکر وکه چي زه دي د تل لپاره پريښولم نو زما پر زړه او روح به څه تيريږي پوهيږي ژوندی جسد پاته سوی يم د ژوند هره خوشحالي مي ستا سره تړلي وه هره ورځ به مي ستا سره د بڼه ژوند کولو نوي نوي خوبونه ليدل د ځان سره به مي د ليوني پخیر خبري کولي چي ها په دا شي به ته خوشحاله کيږي په هغه شي به خوشحاله کيږي پوهيږي يوازي مي ستا د خوشحالی لپاره هر څه يادابنتول د ځان د خوشحالی لپاره مي هيڅ نه دي پلان کړي او يا يادابنت کړي يوازي ستا فکر راسره وو خو تا زما ټول خوبونه او ارمانونه چي ستا سره تړلي وه د خاورو سره را خاورې کړل اوس هره ورځ په دي فکر کي يم چي څه ډول ځان ددي ژونده خلاص کم په دي فکر يم چي کله به مرگ راته راسي او کله به زه په خدا ورته بڼه راغلاست ووايم د ژوند کولو لپاره الله ﷻ هر چاته د ژوند کولو لامل ورکړی وی زما د ژوند کولو لامل ته وي څومره په اسانۍ دي وويل چي نور مي هيره که ته نه پوهيږي چي ته ماته د ساه اخيستلو حيثيت لري کله چي ساه هيره کو نو ژوند د لاسه ورکوو او ته ماته

وايي چي ژوند هير كه يعني نور له دنيا ولاړ سه، د خپل زړه څخه زيات نفرط كوم چي تر دومره زياتو غمو راكولو سره سره بيا هم تا يادوي او بي حده مينه در سره كوي، مرگ ستا تر جدایی ډير راته اسانه وو په مرگ كې خو صرف روح له تنه وځي خو ستا په جدایی كې مې په بدن كې روح سوځي، كله چي به مې وليدلي او تا چي به راته وخنډل نو د زړه څخه به ټول غمونه ليري سول او د گل د غوټی پڅير به و غورږيدم خو كله چي به راڅخه خپه سولي نو د خزان د پاڼو پڅير به رږيدم او پر مځكه به له غمه غورځيدم، كه اول پوهيدای چي ستا جدایی دومره سخته او ستا هيرول ناممكنه دي نو ما به هيڅكله ستا سره مينه او خپلوي نه وای جوړه كړي، زياتره وايي چي دا دومره غمونه څنگه ځغمي يوه اوبنكه دي هم له سترگو نه ده بهيدلي؟ ما ورته وويل چي ژارې خو هغه څوك چي يو غم يی ليدلی وي زه خو د ډيره وخته د يار د غمو سره ژوند كوم د يار غم او جدایی ته د نړی نور غمونه هيڅ هم نه دي اوس ډير لوی لوی غمونه راته هيڅ هم نه بنكاري، مرگ هغه وخت راځي چي روح او ساه دي بي وفايي در سره وكي نه پوهيرم چی زه څنگه تر اوسه ژوندی ځني پاته يم خو په هر حال زه دي اوس هم يادوم زما اوس هم په زړه كې يې ځكه چي زه رښتینی مين وم يم او يم به نو ځكه تر هر لمانځه وروسته ستا د ښه ژوند دعاوي كوم او ځانته د دنيا څخه د تللو ځكه تر څه وخته چي ژوندی يم تابه هيره نه كم او تر هغه وخته چي تا هيره نه كم تر هغه وخته به پر كراره او خوشحاله نسّم زما ياديري كه كيدای سي نو بيرته راسه.

د ليکوال نور کتابونه

- بنځه په اسلام او غرب کي
- کوډې په اسلام کي
- نفلي لمونځونه
- حيثيت ناول
- کندهار اتل ناول
- عاشقي ناول
- نارنج کلاء ناول (اوله برخه)
- زمور نیمگري مينه

د ليکوال په اړه

ليکوال صاحب نیک محمد بارک د محمد عیسی زوی او د موسی جان لمسی دی چې د نن څخه ۲۲ کاله مخکې يې د کندهار په ولایت کي دي دنیا ته سترگې روڼي کړي، بارک صاحب دينې زده کړي د ۵ کلنۍ څخه د خپل

کلي په يو دينې مدرسه کي راپيل کړي چې د قرانکريم په قاريتوب کي يې په لنډ وخت کي لنگوټه وټرل او تر څنگ يې په علم حديث او علم فقه کي څه ناڅه زده کړي وکړي او عصري لومړنۍ زده کړي يې په ملالۍ عالي لېسه کي شروع او په ميرويس نيکه عالي لېسه کي يې پای ته ورسولي او د کانکور په امتحان کي د کندهار عمومي دولتي پوهنتون د انجينرۍ پوهنځۍ ته کامياب سو چې تر څه وخت وروسته يې د يو لړ مشکلاتو په سبب نوموړې پوهنځۍ پرېښول او په يو شخصي انستيتوت کي يې د نرسينگ په څانگه کي زده کړې راپيل کړي چې د نوموړي رشتې څخه په ۲۰۲۱ کال د سپتمبر په مياشت کي فارغه سو، بارک صاحب اوس مهال ۲۲ کلن او مجرد دی د خوښې وړ ميوه يې کيله د خوښې خواړه يې وريجې د خوښې وړ لوبه يې خپله وظيفه او د کار ترڅنگ يې د موټر او موټرسیکل مسابقه، مينه يې د

خپلې مور او وطن سره عادتونه يې ژر غوسه كيدونكې او بيرته
ژر پخلا كيدونكې دى د بارك صاحب د لا برياوو په هيله.

په درنښت

صاير احمد شينواري

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**